

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 По1 13/2012
Дана 23.11.2012. године
Београд
Немањина бр. 9

организовани криминал

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Посебно одељење, у већу састављеном од судија Слободана Рашића, председника већа, Верољуба Цветковића, Надежде Мијатовић, Драгољуба Ђорђевића и Милимира Лукића, чланова већа, уз учешће вишег судијског сарадника Снежане Меденице, као записничара, у кривичном предмету **оптуженог АА и др.**, због кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346 став 1 Кривичног законика и др., одлучујући о жалбама Тужиоца за организовани криминал, оптуженог АА и његовог браниоца – адвоката АВ, оптуженог ББ и његовог браниоца – адвоката БА, оптуженог ВВ и његовог браниоца – адвоката ВА, оптужене ГГ и њеног браниоца – адвоката ГА, оптужене ДД и њеног браниоца – адвоката ДА, оптуженог ЂЂ и његових бранилаца – адвоката ДА и ЂА, браниоца оптуженог ЕЕ – адвоката мр ЕА, браниоца оптужене ЖЖ – адвоката ЖА, бранилаца оптуженог ЗЗ – адвоката ЗА и ЗА1, бранилаца оптуженог ИИ – адвоката ИА и ИА1 и заједничког браниоца оптужених ЈЈ и ЈЈ1 – адвоката ЈА, изјављеним против пресуде Посебног одељења Вишег суда у Београду К-По1.бр.145/2010 од 13.12.2011. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 375 ЗКП, дана 13., 14. и 15. новембра 2012. године, у присуству заменика Тужиоца за организовани криминал Попић Димитрија, те оптужених и њихових бранилаца, након већања и гласања дана 16. и 23. новембра 2012. године, дана **23. новембра 2012. године**, донео је

ПРЕСУДУ

I

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе оптуженог ВВ, његовог браниоца, браниоца оптуженог ЕЕ, бранилаца оптуженог ЗЗ и жалба Тужиоца за организовани криминал у делу у коме побија првостепену пресуду у односу на ове оптужене, и пресуда Посебног одељења Вишег суда у Београду К-По1.бр.145/2010 од 13.12.2011. године у односу на ове оптужене **ПОТВРЂУЈЕ**.

II

Уважавањем жалби оптуженог АА и његовог браниоца, оптуженог ББ и његовог браниоца, оптужене ГГ и њеног браниоца, оптужене ДД и њеног браниоца, оптуженог ЂЂ и његових бранилаца и бранилаца оптуженог ИИ,

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Посебног одељења Вишег суда у Београду К-По1.бр.145/2010 од 13.12.2011. године, само у погледу одлуке о казни, у односу на ове оптужене, тако што Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, задржавајући као правилно утврђене појединачне казне затвора у односу на оптуженог АА, и то за кривично дело примање мита из члана 367 став 3 у вези става 1 КЗ у вези са члановима 33 и 34 КЗ, описано под тачком I-1 изреке казну затвора у трајању од 2 /две/ године, за кривично дело примање мита из члана 367 став 3 у вези става 1 КЗ у вези са чланом 34 КЗ описано под тачком I-2 казну затвора у трајању од 2 /две/ године, за кривично дело примање мита из члана 367 став 1 у вези са чланом 33 и 34 КЗ описано под тачком I-3 изреке казну затвора у трајању од 1 /једне/ године и 6 /шест/ месеци, те за кривично дело примање мита из члана 367 став 3 у вези става 1 КЗ у вези са чланом 34 КЗ описано под тачком I-4 изреке казну затвора у трајању од 2 /две/ године, оптуженог АА применом члана 60 Кривичног законика **ОСУЂУЈЕ** на јединствену казну затвора у трајању од **5 /пет/ година**, у коју казну му урачунава време проведено у притвору од 27.05.2008. године до 18.09.2009. године, оптуженог ББ за кривично дело примање мита из члана 367 став 3 у вези става 1 КЗ описано под тачком I-1 изреке **ОСУЂУЈЕ** на казну затвора у трајању од **1 /једне/ године и 8 /осам/ месеци**, у коју казну му урачунава време проведено у притвору од 27.05.2008. године до 11.06.2009. године, оптужену ГГ, задржавајући као правилно утврђене појединачне казне, и то казну затвора у трајању од 1 /једне/ године и 8 /осам/ месеци за кривично дело примање мита из члана 367 став 3 у вези става 1 КЗ описано под тачком I-2 изреке, те казну затвора у трајању од /једне/ године за кривично дело примање мита из члана 367 став 3 у вези става 1 КЗ, описано под тачком I-5 изреке, применом члана 60 КЗ **ОСУЂУЈЕ** на јединствену казну затвора у трајању од **2 /две/ године и два 2 /два/ месеца**, у коју казну јој урачунава време проведено у притвору од 27.05.2008. године до 06.02.2009. године, оптуженој ДД за кривично дело давање мита из члана 368 став 1 КЗ, описано под тачком I-2 изреке на основу одредаба чланова 64, 65 и 66 КЗ изриче **УСЛОВНУ ОСУДУ**, тако што јој утврђује казну затвора у трајању од **6 /шест/ месеци**, и истовремено одређује да се ова казна неће извршити уколико оптужена за време од **2 /две/ године** не изврши ново кривично дело, а у коју казну ће јој у случају опозива условне осуде бити урачунато време проведено у притвору од 27.05.2008. године до 27.08.2008. године, оптуженом ИИ за кривично дело давање мита из члана 168 став 1 КЗ описано под тачком I-3 изреке, на основу одредаба чланова 64, 65 и 66 КЗ изриче **УСЛОВНУ ОСУДУ** тако што му утврђује казну затвора у трајању од **8 /осам/ месеци** и истовремено одређује да се ова казна неће извршити уколико оптужени за време од **2 /две/ године** не учини ново кривично дело, у коју казну ће се оптуженом у случају опозива условне осуде урачунати време проведено у притвору од 06.08.2008. године до 30.04.2009. године, а оптуженог ЂЂ за кривично дело примање мита из члана 367 став 3 у вези става 1 КЗ у вези са чланом 34 КЗ, описано под тачком I-5 изреке, **ОСУЂУЈЕ** на казну затвора у трајању од **1 /једне/ године и 4 /четири/ месеци**, у коју казну му урачунава време проведено у притвору од 19.06.2008. године до 30.04.2009. године, док се исте жалбе у преосталом делу, као и жалба Тужиоца за организовани криминал у односу на ове оптужене **ОДБИЈАЈУ као неосноване**.

Уважавањем жалби бранилаца оптужених ЖЖ, ЈЈ и ЈЈ1, **УКИДА СЕ** пресуда Посебног одељења Вишег суда у Београду К-По1.бр.145/2010 од 13.12.2011. године у делу изреке под тачком I-6 и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење у овом делу.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Посебног одељења Вишег суда у Београду К-По1.бр.145/2010 од 13.12.2011. године, оптужени АА оглашен је кривим због извршења три кривична дела примање мита из члана 367 став 3 у вези става 1 КЗ, од којих једно у вези са чланом 33 и 34 КЗ, а два кривична дела у вези са чланом 34 КЗ, те једног кривичног дела примање мита из члана 367 став 1 КЗ у вези са чланом 33 и 34 КЗ, па пошто су му применом одредаба чланова 56 и 57 КЗ о ублажавању казне испод законом прописаног минимума претходно утврђене појединачне казне за свако од ових дела, за кривична дела примања мита из члана 367 став 3 у вези става 1 КЗ описана под тачкама I-1, I-2 и I-4 КЗ, казне затвора у трајању од по 2 /две/ године, а за кривично дело примање мита из члана 367 став 1 КЗ у вези са чланом 33 и 34 КЗ, описано под тачком I-3 изреке казна затвора у трајању од 1 /једне/ године и 6 /шест/ месеци, оптужени је на основу члана 60 КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 7 /седам/ година, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 27.05.2008. године до 18.09.2009. године.

Истом пресудом, оптужени ВВ оглашен је кривим због извршења кривичног дела примање мита из члана 367 став 1 КЗ и кривичног дела злоупотребе службеног положаја из члана 359 став 1 КЗ, те оптужена ГГ због извршења два кривична дела примања мита из члана 367 став 3 у вези става 1 КЗ, описана под тачкама I-2 и I-5 изреке, па пошто су им претходно, применом одредаба чланова 56 и 57 КЗ утврђене појединачне казне затвора, и то оптуженом ВВ за кривично дело из члана 367 став 1 КЗ описано под тачком I-3 изреке казна затвора у трајању од 10 /десет/ месеци а за кривично дело из члана 359 став 1 КЗ описано под тачком I-4 изреке казна затвора у трајању од 5 /пет/ месеци, а оптуженој ГГ за кривично дело из члана 367 став 3 у вези става 1 КЗ описано под тачком I-2 казна затвора у трајању од 1 /једне/ године и 8 /осам/ месеци, а за кривично дело из члана 367 став 3 у вези става 1 КЗ описано под тачком I-5 изреке казна затвора у трајању од 1 /једне/ године, оптужени су на основу члана 60 КЗ осуђени на јединствене казне затвора, и то оптужени ВВ на јединствену казну затвора у трајању од 1 /једне/ године и 1 /једног/ месеца, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 27.05.2008. године до 11.06.2009. године, а оптужена ГГ на јединствену казну затвора у трајању од 2 /две/ године и 6 /шест/ месеци, у коју казну јој је урачунато време проведено у притвору од 27.05.2008. године до 06.02.2009. године.

Првостепеном пресудом, оптужени ЈЈ и ЈЈ1 оглашени су кривим због извршења по једног кривичног дела злоупотребе службеног положаја из члана 359 став 4 у вези става 1 у вези са чланом 34 КЗ, оптужена ЈЈ и због извршења једног кривичног дела фалсификовања исправе из члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ, а оптужени ЈЈ1 због извршења продуженог кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355 став 2 у вези става 1 у вези са чланом 61 КЗ, па пошто су

им претходно утврђене појединачне казне за свако од ових дела, и то оптуженој ЈЈ за кривично дело из члана 359 став 4 у вези става 1 у вези са чланом 34 КЗ казна затвора у трајању од 6 /шест/ месеци а за кривично дело из члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ казна затвора у трајању од 3 /три/ месеца, а оптуженом ЈЈ1 због кривичног дела из члана 359 став 4 у вези става 1 у вези са чланом 34 КЗ казна затвора у трајању од 1 /једне/ године и 6 /шест/ месеци а за кривично дело из члана 355 став 2 у вези става 1 у вези са чланом 61 КЗ казна затвора у трајању од 10 /десет/ месеци, оптужени су осуђени на јединствене казне затвора сходно одредби члана 60 КЗ, и то оптужена ЈЈ на јединствену казну затвора у трајању од 8 /осам/ месеци у коју казну јој је урачунато време проведено у притвору од 09.07.2008. године до 31.07.2008. године, а оптужени ЈЈ1 на јединствену казну затвора у трајању од 2 /две/ године, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 09.07.2008. године до 11.06.2009. године.

Првостепеном пресудом, оглашени су кривим и оптужени ББ због извршења кривичног дела примање мита из члана 367 став 3 у вези става 1 КЗ, за које дело је применом одредаба чланова 56 и 57 КЗ о ублажавању казне испод законом прописаног минимума осуђен на казну затвора у трајању од 2 /две/ године, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 27.05.2008. године до 11.06.2009. године, оптужена ДД због извршења кривичног дела давање мита из члана 368 став 1 КЗ, за које дело је осуђена на казну затвора у трајању од 6 /шест/ месеци, у коју казну јој је урачунато време проведено у притвору од 27.05.2008. године до 27.08.2008. године, оптужени ЕЕ због извршења кривичног дела давање мита из члана 368 став 1 КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 1 /једне/ године и 2 /два/ месеца, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 27.05.2008. године до 11.06.2009. године, оптужена ЖЖ због извршења продуженог кривичног дела злоупотребе службеног положаја из члана 359 став 4 у вези става 1 у вези са чланом 61 КЗ, за које дело је осуђена на казну затвора у трајању од 1 /једне/ године и 6 /шест/ месеци, у коју казну јој је урачунато време проведено у притвору од 27.05.2008. године до 30.04.2009. године, оптужени ЗЗ, због извршења кривичног дела давање мита из члана 368 став 1 КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 1 /једне/ године, оптужени ИИ због извршења кривичног дела давање мита из члана 368 став 1 КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 8 /осам/ месеци, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 06.08.2008. године до 30.04.2009. године, те оптужени ЋЋ, због извршења кривичног дела примање мита из члана 367 став 3 у вези става 1 КЗ у вези са чланом 34 КЗ, за које дело је применом одредаба чланова 56 и 57 КЗ о ублажавању казне испод законом прописаног минимума осуђен на казну затвора у трајању од 1 /једне/ године и 6 /шест/ месеци, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 19.06.2008. године до 30.04.2009. године.

На основу одредбе члана 367 став 7 КЗ, од оптужених је одузета имовинска корист прибављена извршењем кривичних дела, па су оптужени обавезани да плате, и то: оптужени АА износ од 4.800 евра, оптужени ББ износ од 1.400 евра, оптужена ГГ износ од 2.450 евра, а оптужени ЋЋ износ од 600 евра, у динарској противвредности, у корист буџета Републике Србије, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде.

На основу одредбе члана 87 у вези са члановима 78 и 79 КЗ, према

оптуженима је изречена мера безбедности одузимања предмета који су употребљени за извршење кривичног дела, и то: од оптуженог АА један мобилни телефон марке “Самсунг” - сиво-црне боје, модел CGX-X510 са СИМ картицом број __, од оптуженог ББ један мобилни телефон марке “Нокиа”, са СИМ картицом број 064/89-23-143, један мобилни телефон марке “Моторола”, један мобилни телефон марке “Сименс” - плаве боје и један мобилни телефон марке “Сименс а-60” и СИМ картица број __, од оптуженог ВВ један мобилни телефон марке “Сони Ериксон Т – 310”, ИМЕИ броја 351989002928678, са СИМ картицом број __ и један мобилни телефон марке “Нокиа 6288”, ИМЕИ број 353227014076477 са СИМ картицом број __, од оптужене ГГ један мобилни телефон марке “Нокиа 2630”, серијског броја 352066024785102, са СИМ картицом број __ и један мобилни телефон марке “Нокиа” - сиве боје, ИМЕИ броја 353627014499548 са СИМ картицом број __, од оптужене ДД један мобилни телефон марке “Нокиа 60-80” ИМЕИ броја 353243-01-164323-5-0537445 са картицом број __ и један мобилни телефон марке “Нокиа Н-95” ИМЕИ броја 356962-01-465163-3 са припадајућим СИМ картицама број __, од оптуженог ЕЕ један мобилни телефон марке “Сони Ериксон” модел К-700, серијски број 359204003911739-5 и СИМ картицом број __ и мобилни телефон марке “Нокиа” модел 6300, серијски број 0550920359809/01/067986/9 и СИМ картицом број __ од оптужене ЖЖ мобилни телефон марке “Самсунг” ИМЕИ броја 357715/00/459848/0, са СИМ картицом број __, од оптуженог ЂЂ мобилни телефон марке “Нокиа” модел 6300 ИМЕИ броја 359544/01/509-258/2 са СИМ картицом број __ и мобилни телефон марке “Самсунг” ИМЕИ броја 357993/00777796/9 са СИМ картицом број __, од оптужене ЈЈ један мобилни телефон марке “Нокиа” модел 650 С-1, ИМЕИ броја 0549750337659/01/566356/2 са СИМ картицом број __ и од оптуженог ЈЈ1 један мобилни телефон марке “Нокиа” модел Н 958 ГБ – ИМЕИ број 352061/02156543/3/0557876 са СИМ картицом број __.

На основу одредаба члана 193 и 196 Законика о кривичном поступку, оптужени су обавезани да плате трошкове кривичног поступка, о чијој ће висини суд одлучити посебним решењем. Истовремено, оптужени су обавезани да на име судског паушала плате, и то оптужени АА, ББ, ГГ, ЖЖ и ЂЂ износе од по 25.000,00 динара, а оптужени ВВ, ДД, ЕЕ, ЗЗ, ИИ, ЈЈ и ЈЈ1 износе од по 20.000,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

На основу одредбе члана 85 КЗ, према оптуженом АА изречена је мера безбедности забране вршења адвокатске делатности у трајању од 5 /пет/ година, с тим што је истовремено одређено да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања мере.

Ставом II исте пресуде, оптужени АА, ББ, ГГ и ВВ су на основу одредбе члана 355 тачка 2 ЗКП ослобођени од оптужбе да су извршили, и то оптужени АА кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 1 КЗ, а оптужени ББ, ГГ и ВВ кривично дело злочиначко удруживање из члана 346 став 2 у вези става 1 КЗ.

Ставом III исте пресуде, према оптуженима АА, КК и ЈЈ1, на основу одредбе члана 354 тачка 1 ЗКП, одбијена је оптужба да су извршили, и то оптужени АА кривично дело злоупотребе службеног положаја из члана 359 став

1 КЗ у вези са члановима 33 и 34 КЗ, оптужени КК кривично дело злоупотребе службеног положаја из члана 359 став 1 КЗ, а оптужена ЛЛ кривично дело давање мита из члана 368 став 1 КЗ.

Ставом IV исте пресуде, према оптуженима АА, ЖЖ и ДД, на основу одредбе члана 354 тачка 1 ЗКП одбијена је оптужба да су извршили, и то оптужени АА кривично дело примање мита из члана 367 став 6 у вези става 1 у вези са чланом 34 КЗ, оптужена ЖЖ кривично дело примање мита из члана 367 став 6 у вези става 1 КЗ, а оптужена ДД кривично дело давање мита из члана 368 став 1 КЗ.

Истовремено је одређено да трошкови кривичног поступка у делу који се односи на ставове I, III и IV првостепене пресуде, падају на терет буџетских средстава.

Против ове пресуде, жалбе су изјавили:

-Тужилац за организовани криминал, због одлуке о кривичним санкцијама, са предлогом да Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, првостепену пресуду преиначи, тако што ће оптуженима АА, ВВ и ГГ, без ублажавања, те оптуженима ЈЈ и ЈЈ1, најпре утврдити појединачне казне затвора за извршена кривична дела у дужем временском трајању, у границама законом прописаним за та кривична дела, а потом их осудити на јединствене казне затвора у дужем трајању од казни из првостепене пресуде, а оптужене ББ без ублажавања, те оптужене ДД, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ и ЋЋ за извршена кривична дела осудити на строже казне затвора;

-оптужени АА, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, те одлуке о кривичној санкцији, одузимању имовинске користи, трошковима кривичног поступка и мере безбедности, са предлогом да Апелациони суд у Београду, након разматрања навода жалби и списка предмета, укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак, или да побијану пресуду преиначи тако што ће га ослободити за дела која су му стављена на терет, уз истовремени захтев да у смислу одредбе члана 375 став 1 ЗКП буде обавештен о дану и часу одржавања седнице већа Апелационог суда у Београду, како би овој седници присуствовао заједно са браниоцем;

-бранилац оптуженог АА – адвокат АБ, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права, погрешне примене процесног закона, одлуке о казни, одузимању имовинске користи, трошковима кривичног поступка и мери безбедности, са предлогом да се побијана пресуда преиначи тако што ће оптужени бити ослобођен за кривична дела која су му стављена на терет, или да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак, уз истовремени захтев да буде обавештен о седници већа;

-оптужени ББ, не наводећи законски основ, нити предлог, с тим што из садржине жалбе произилази да је изјављена због битних повреда одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, те

да се предлаже укидање првостепене пресуде;

-бранилац оптуженог ББ – адвокат БА, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о кривичној санкцији и одлуке о имовинској користи, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду тако што ће оптуженог ослободити од оптужбе или да, уколико утврди да је крив, оптуженог осуди на казну затвора испод законског минимума, односно блажу казну или да побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање;

-оптужени ВВ, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду тако што ће га ослободити од оптужбе или да побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање, уз истовремени захтев да у смислу одредбе члана 375 ЗКП о седници већа буду обавештени оптужени и његов бранилац;

- бранилац оптуженог ВВ – адвокат ВА, из свих законом прописаних разлога, са предлогом да се побијана пресуда укине у делу који се односи на оптуженог ВВ и врати првостепеном суду на поновно суђење, уз истовремени захтев да о седници већа у смислу одредбе члана 375 ЗКП буду обавештени оптужени и његов бранилац;

-оптужена ГГ, не наводећи законски основ, с тим што из садржине жалбе произилази да је жалбу изјавила због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и да предлаже укидање првостепене пресуде;

-бранилац оптужене ГГ – адвокат ГА, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, уз истовремени захтев да о седници већа буду обавештени оптужени и његов бранилац;

-оптужена ДД, због погрешно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду тако што ће је ослободити од оптужбе, уз истовремени захтев да буде обавештена о седници већа;

-бранилац оптужене ДД – адвокат ДА, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да преиначи побијану пресуду у делу одлуке о кривици тако што ће оптужену ослободити од оптужбе или да побијану пресуду преиначи у делу који се односи на одлуку о кривичној санкцији тако што ће оптуженој изрећи условну осуду, уз истовремени захтев да оптужена и њен бранилац буду обавештени о времену одржавања седнице већа;

-бранилац оптуженог ЕЕ – адвокат мр ЕА, због битних повреда одредаба

кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду тако што ће оптуженог ослободити од оптужбе услед недостатка доказа или оптуженом изрећи блажу казну, или да првостепену пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, уз истовремени захтев да оптужени и његов бранилац у смислу одредбе члана 375 ЗКП буду обавештени о седници већа другостепеног суда, како би истој присуствовали;

-бранилац оптужене ЖЖ – адвокат ЖА, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине побијану пресуду у односу на оптужену и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак, уз истовремени захтев да оптужена и њен бранилац буду обавештени о седници већа;

-бранилац оптуженог ЗЗ – адвокат ЗА, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду тако што ће оптуженог ослободити од оптужбе или да побијану пресуду преиначи тако што ће оптуженом изрећи условну осуду или га осудити на блажу казну или да побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, уз истовремени захтев да оптужени и његов бранилац буду обавештени о седници већа у смислу одредбе члана 375 ЗКП;

-бранилац оптуженог ЗЗ – адвокат ЗА1, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине побијану пресуду у делу који се односи на оптуженог ЗЗ и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, уз истовремени захтев да оптужени и његов бранилац буду обавештени о седници већа;

-браниоци оптуженог ИИ – адвокати ИА и ИА1, из свих законом прописаних разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду тако што ће оптуженог ослободити од оптужбе или да побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање;

-оптужени ЂЂ, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, те одлуке о казни, одузимању имовинске користи, мери безбедности и трошковима кривичног поступка, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду тако што ће га на основу члана 355 ЗКП ослободити од оптужбе, због недостатка доказа, или да побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, уз истовремени захтев да у смислу одредбе члана 375 ЗКП буде обавештен о седници већа;

-браниоци оптуженог ЂЂ – адвокати ДА и ЂА, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, одлуке о казни, одузимању имовинске користи, мери безбедности и трошковима кривичног поступка, са предлогом да

Апелациони суд у Београду укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да побијану пресуду преиначи тако што ће оптуженог ослободити од оптужбе због недостатка доказа да је извршио кривично дело које му је оптужницом стављено на терет, уз истовремени захтев да оптужени и његови браниоци буду обавештени о времену одржавања седнице већа другостепеног суда;

-бранилац оптужених ЈЈ и ЈЈ1 – адвокат ЈА, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања “повреде правила кривичног поступка” и погрешне примене материјалног права, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду тако што ће оптужене ЈЈ и ЈЈ1 ослободити од оптужбе или да побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да оптуженима изрекне блаже санкције или казне у краћем временском трајању, уз истовремени захтев да о седници већа буду обавештени оптужени и њихов бранилац.

Одговор на жалбу Тужиоца за организовани криминал, поднели су:

-бранилац оптуженог АА – адвокат АБ, са предлогом да се жалба Тужиоца за организовани криминал одбије као неоснована;

-бранилац оптуженог ВВ – адвокат ВА, са предлогом да се жалба Тужиоца за организовани криминал, изјављена против првостепене пресуде, одбије као неоснована;

бранилац оптуженог ББ – адвокат БА, са предлогом да се жалба Тужилаштва за организовани криминал одбије као неоснована, а да се жалба браниоца оптуженог ББ уважи и првостепена пресуда преиначи тако што ће се оптуженом изрећи блажа казна, уз истовремени захтев да о седници већа буду обавештени оптужени и његов бранилац;

-бранилац оптуженог ЕЕ – адвокат мр ЕА, са предлогом да Апелациони суд у Београду одбије као неосновану жалбу Тужиоца за организовани криминал, а да усвоји жалбу браниоца оптуженог ЕЕ;

-бранилац оптуженог ЗЗ – адвокат ЗА, са предлогом да Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, жалбу Тужиоца за организовани криминал, изјављену против првостепене пресуде, одбије као неосновану;

-бранилац оптужених ЈЈ и ЈЈ1 – адвокат ЈА, са предлогом да се жалба Тужиоца за организовани криминал одбије као неоснована.

Тушилац за организовани криминал у поднеску Ктж.бр.53/12 од 19.06.2012. године предложио је да Апелациони суд у Београду уважи као основану жалбу Тужилаштва за организовани криминал и првостепену пресуду преиначи тако што ће оптуженима АА, ВВ и ГГ без ублажавања, те оптуженима ЈЈ и ЈЈ1, утврдити појединачне казне затвора за извршена кривична дела у дужем временском трајању, у границама законом прописаним за та кривична дела, а потом их осудити на јединствене казне затвора у дужем трајању од казни из првостепене пресуде, а да оптужене ББ без ублажавања, те оптужене ДД, ЕЕ,

ЖЖ, ЗЗ, ИИ и ЂЂ за извршена кривична дела осуди на строже казне затвора, а да жалбе бранилаца оптужених и оптужених, изјављених против првостепене пресуде, одбије као неосноване.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, одржао је седницу већа у складу са одредбом члана 448 Законика о кривичном поступку и то дана 13.11.2011. године у присуству заменика Тужиоца за организовани криминал Димитрија Попића, оптужених АА, ДД, ЖЖ, ЗЗ, ЂЂ, ВВ, браниоца оптуженог АА – адвоката АБ, браниоца оптуженог ББ – адвоката БА, браниоца оптужене ГГ – адвоката ГА, браниоца оптужене ДД – адвоката ЂА, браниоца оптужене ЖЖ – адвоката ЖА, браниоца оптуженог ЗЗ – адвоката ЗА1, браниоца оптуженог ЂЂ – адвоката ЂА, те у одсуству уредно обавештених браниоца оптуженог ВВ - адвоката ВА, оптужене ГГ, браниоца оптужене ДД – адвоката ДА, оптуженог ЕЕ и његовог браниоца – адвоката ЕА, браниоца оптуженог ЗЗ – адвоката ЗА, браниоца оптуженог ЂЂ – адвоката ДА, те оптужених ЈЈ и ЈЈ1 и њиховог браниоца – адвоката ЈА дана 14.11.2012. године у присуству истих лица, с тим што је уместо браниоца оптужених ДД и ЂЂ - адвоката ЂА приступио адвокат ДА, а за оптужене ЈЈ и ЈЈ1 приступио је њихов заједнички бранилац – адвокат ЈА, док није приступио уредно обавештен бранилац оптужене ЖЖ – адвокат ЖА, те дана 15.11.2012. године у присуству истих лица као што је то констатовано за први и други дан јавне седнице.

На седници већа, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, размотрио је списе предмета, па је након оцене навода и предлога из изјављених жалби, предлога одговора на жалбу, као и објашњења навода жалби које су изнели заменик Тужиоца за организовани криминал, оптужени и њихови браниоци, те након испитивања првостепене пресуде у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у жалбама, на основу одредбе члана 451 став 1 Законика о кривичном поступку, а по службеној дужности на основу одредбе члана 451 став 2 Законика о кривичном поступку, нашао:

Неосновано се жалбама оптуженог АА и његовог браниоца, оптуженог ББ и његовог браниоца, оптуженог ВВ и његовог браниоца, оптуженог ЂЂ и његових бранилаца, те бранилаца оптужених ГГ, ЕЕ, ЗЗ и ИИ, првостепена пресуда побија због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 3, тачка 8 и тачка 11 Законика о кривичном поступку, који је важио у време изјављивања жалби, (односно из члана 438 став 1 тачка 5 и став 2 тачка 2 Законика о кривичном поступку који је ступио на снагу 15.01.2012. године у поступцима који се воде за кривична дела организованог криминала.)

У вези са битним повредама одредаба кривичног поступка, у жалби оптуженог ББ истиче се да је првостепени суд учинио битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 3 ЗКП (односно из члана 438 став 1 тачка 5 ЗКП који је ступио на снагу 15.01.2012. године у предметима организованог криминала), на тај начин што му је ускраћено да употребљава свој језик и да на свом језику прати ток главног претреса, обзиром да на главном претресу није поучен да одбрану може да износи на свом матерњем језику, односно македонском језику.

Међутим, жалбени наводи оптуженог ББ у овом делу нису могли бити

прихваћени као основани, обзиром да је из списка предмета видљиво да се на главном претресу одржаном дана 06.02.2009. године, оптужени, на питање председника већа, изјаснио да је примио оптужницу и да је разумео шта му се ставља на терет, при чему није истакао да не разуме језик који је у службеној употреби у суду, нити је захтевао да на главном претресу употребљава свој матерњи језик и да на македонском језику прати ток главног претреса, а што је био дужан да учини уколико је сматрао да не може несметано да прати ток кривичног поступка на српском језику који је у службеној употреби у суду. Ово посебно када се има у виду да је оптужени ББ држављанин Републике Србије, те да је, како је сам навео у својој одбрани, пре него што је покренут поступак против њега због предметног кривичног дела, био запослен као полицијски службеник у ПУ за Град Београд, што указује да је, супротно изложеним жалбеним наводима, разумео језик који је био у службеној употреби у суду, те разумети поступак који је против њега вођен.

Како, дакле, оптужени и његов бранилац нису захтевали да оптужени на главном претресу употребљава свој матерњи језик и да на свом матерњем језику прати ток главног претреса, при чињеници да је у питању да је у питању држављанин Републике Србије и да је претходно био запослен као полицијски службеник у Полицијској управи за Град Београд, то очигледно није било сумњи да сасвим добро разуме језик који је у службеној употреби у суду, те није ни било потребе да се у конкретном случају ангажује судски тумач за македонски језик, а из којих разлога су жалбени наводи оптуженог у овом делу оцењени неоснованим.

Ни жалбени наводи истог оптуженог, у делу у којем се истиче да је првостепени суд учинио битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 8 ЗКП (односно из члана 438 став 1 тачка 9 новог ЗКП), на тај начин што је повредио идентитет оптужнице изменама које су унете у изреку пресуде, нису прихваћени као основани, имајући у виду да је првостепени суд, како је то и наведено на странама 259 и 260 побијане пресуде, у вези са кривичним делом описаним под тачком I-1 изреке побијане пресуде, за која дела су оглашени кривим оптужени АА, ББ и ЗЗ, изоставио наводе диспозитива оптужнице само у делу који се односи на предају договореног новчаног износа “сада покојном ЉЉ”, на броду „Лахор“, јер је првостепени суд несумњиво утврдио да је новац од оптуженог ЗЗ примио оптужени АА а не покојни ЉЉ, који није ни био присутан на наведеном броду у тренутку предаје новца од стране оптуженог ЗЗ оптуженом АА. Стога је, по оцени овога суда, првостепени суд правилно поступио када је, имајући у виду утврђено чињенично стање у току првостепеног поступка, изоставио ове речи из изреке првостепене пресуде, а на који начин, супротно изнетим жалбеним наводима, није прекорачио оптужбу односно повредио идентитет оптужнице, обзиром да првостепени суд има овлашћење да учини ове измене, те да је оптужба у овом делу измењена само у погледу битних чињеница везаних за начин извршења дела и улогу сваког од оптужених, при чему је остао у границама чињеничног основа оптужбе, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произилазе законска обележја кривичних дела због којих су оптужени АА, ББ и ЗЗ оглашени кривим тачком I-1 изреке првостепене пресуде.

Неосновани су и жалбени наводи оптуженог АА, његовог браниоца, оптуженог ВВ, његовог браниоца, браниоца оптуженог ББ, браниоца оптужене ГГ, браниоца оптуженог ЕЕ, бранилаца оптуженог ЗЗ, браниоца оптуженог ИИ, те оптуженог ЋЋ и његових бранилаца, којима се првостепена пресуда побија због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 11 ЗКП (односно из члана 438 став 1 тачка 11 и 438 став 2 тачка 2 Законика о кривичном поступку који је за кривично дело организованог криминала почео да се примењује од 15.01.2012. године), и с тим у вези истиче да је изрека побијане пресуде неразумљива и нејасна, противречна разлозима пресуде, да су разлози о одлучним чињеницама нејасни и у знатној мери противречни, те да постоји противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа и записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника.

С тим у вези, у жалби оптуженог АА истиче се да је изрека побијане пресуде неразумљива и противречна самој себи у вези са кривичним делима описаним под тачкама I-1, I-2, I-3 и I-4 изреке првостепене пресуде. Неразумљивост изреке пресуде се, према наводима жалбе, огледа у томе што побијана пресуда не садржи чињенице и околности из којих произилази подстрекавање оптужених ББ, ВВ и ГГ да изврше радње због којих су оглашени кривим, нити се из изреке може закључити ко је коме предао одређени износ новца, када, где и на који начин, на који начин је, према наводима жалбе, првостепени суд учинио и битне повреде одредаба кривичног поступка које се огледају у томе што побијана пресуда не садржи јасне разлоге о одлучним чињеницама.

Супротно изнетим жалбеним наводима, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење налази да је првостепени суд у изреци побијане пресуде, под тачкама I-1, I-2, I-3 и I-4 изреке, јасно определио како време, начин, место и улоге свих оптужених приликом извршења кривичних дела због којих су оглашени кривим, при чему је јасно определио које радње је предузео управо оптужени АА у циљу подстрекавања оптужених ББ, ГГ и ВВ да изврше службене радње наведене у изреци побијане пресуде, у својству службених лица, које у оквиру својих службених овлашћења нису смели извршити, те на који начин су за ове радње примили од оптужених ЗЗ, ДД, ИИ и ЕЕ обећане поклоне у виду новчаних износа.

Како је, дакле, супротно изнетим жалбеним наводима, изрека побијана пресуде у вези са наведеним кривичним делима, у потпуности јасна и разумљива, те сагласна свим изведеним доказима у току поступка, имајући у виду и да је првостепени суд у образложењу побијане пресуде, на странама 127-190 побијане пресуде изнео у свему јасне и логичне разлоге због чега налази да су оптужени извршили управо радње због којих су оглашени кривим, као и на основу којих доказа је утврдио на који начин су извршили предметна кривична дела, те износе који су давани, односно примани на име мита, при чему је изнео јасне разлоге о кривици сваког од оптужених, у довољној мери опредељујући како време, тако и место и начин извршења предметних кривичних дела, то су жалбени наводи оптуженог АА у овом делу оцењени неоснованим.

Из истих разлога, оцењени су неоснованим и жалбени наводи браниоца

оптуженог ВВ, којима се указује на постојање битних повреда одредаба кривичног поступка и с тим у вези истиче да изрека побијане пресуде под тачкама I-3 и I-4 не садржи битне елементе кривичног дела примања мита и злоупотребе службеног положаја у вези са радњама овог оптуженог, односно да пресуда не садржи образложење у вези са начином на који је оптужени ВВ извршио кривично дело примања мита из члана 367 став 1 КЗ и кривично дело злоупотребе службеног положаја из члана 359 став 1 КЗ, због којих је оглашен кривим. Као што је већ наведено, првостепени суд је у побијаној пресуди изнео у свему јасне и логичне разлоге због чега налази да се у радњама оптуженог ВВ стичу сви битни елементи кривичних дела због којих је оглашен кривим, а које разлоге у свему и овај суд прихвата као правилне.

Ни жалбени наводи браниоца оптуженог ББ, којима се истиче да је првостепени суд учинио битне повреде одредаба кривичног поступка које се огледају у томе што побијана пресуда не садржи јасне разлоге о одлучним чињеницама – на који начин и из којих доказа је утврдио да је оптужени ББ подстрекнут да прими новац, те да није наведен конкретни износ новца који је примио као поклон од оптуженог ЗЗ, нису могли бити прихваћени као основани, обзиром да је првостепени суд и у односу на радње овог оптуженог изнео у свему јасне и непротивречне разлоге које и овај суд у потпуности прихвата као правилне.

Такође, неосновани су жалбени наводи браниоца оптужене ГГ, којом се указује на постојање битних повреда одредаба кривичног поступка и с тим у вези истиче да опис радњи које су оптуженој стављене на терет не одговара правној квалификацији кривичног дела због којег је оглашена кривом, због чега је изрека побијане пресуде неразумљива. С тим у вези, у жалби се истиче да је у изреци пресуде изостављен битни елемент предметног кривичног дела, те да су службене радње које је оптужена извршила подпадале под оквир службених овлашћења којима је располагала, због чега је побијана пресуда, према наводима жалбе, неразумљива и у супротности са образложењем, јер није јасно које је то радње конкретно оптужена ГГ извршила критичном приликом, обзиром да радње наведене у изреци побијане пресуде по својој природи уопште не представљају службене радње. У истој жалби наводи се и да је изрека побијане пресуде противречна самој себи јер је првостепени суд у изреци утврдио да је оптужена обезбедила да се предмет и даље води у ПС Стари град као оштећење туђе ствари, те да је изрека побијане пресуде нејасна и у погледу радњи пријема обећања поклона и пријема поклона, за које радње је оптужена оглашена кривом, обзиром да је у изреци утврђено да је примила обећање поклона, али да из описа недостаје начин извршења ове радње.

Супротно изнетим жалбеним наводима, првостепени суд је и у односу на ову оптужену јасно определио радње које је она предузела критичном приликом, односно да је, у вези са кривичним делом описаним под тачком I-2 изреке, оптужена ГГ по примљеном обећању поклона у износу од 2.000 евра од оптуженог АА, у својству службеног лица у ПС Стари град извршила службену радњу коју у конкретном случају није смела извршити, тако што је обезбедила да се против ДД1 не поднесе кривична пријава надлежном тужилаштву и да се предмет против њега и даље води у ПС Стари град као оштећење туђе ствари, након чега је од оптуженог АА преузела износ од 2.000 евра за ове радње. У

вези са кривичним делом описаним под тачком I-5 изреке побијане пресуде, првостепени суд је у изреци пресуде јасно навео да је оптужена ГГ у својству полицијског инспектора ПС Стари град, ПУ за Град Београд, по примљеном обећању поклона, пристала да сачини извештај без броја од 25.04.2008. године уместо да поднесе кривичну пријаву надлежном тужилаштву против ММ, за које радње је оптужени ЂЂ оптуженој ГГ дао поклон у износу од 450 евра у кафићу “ЛМ” у Београду. Како је, дакле, изрека побијане пресуде у вези са кривичним делима због којих је оптужена ГГ оглашена кривом, у потпуности јасна и разумљива, те сагласна свим изведеним доказима у току поступка, при чему је првостепени суд у образложењу побијане пресуде изнео јасне и логичне разлоге због чега налази да је оптужена извршила управо радње због којих је оглашена кривом, као и на основу којих доказа је утврдио начин на који је извршила предметна кривична дела и износе које је примила на име мита, при чему је изнео и јасне разлоге о кривици оптужене, опредељујући у довољној мери како време, тако и место извршења предметних кривичних дела, то су жалбени наводи браниоца оптужене ГГ у делу у којем се првостепена пресуда побија због битних повреда одредаба кривичног поступка и с тим у вези истиче да у првостепеној пресуди нису на јасан начин раздвојене радње због којих је оглашена кривом оптужена ГГ у односу на радње које је предузео оптужени ЂЂ, те да није јасно ни које је радње оптужена ГГ предузела као службене радње које спадају у оквир њених службених овлашћења, оцењени су неоснованим.

У истој жалби, истиче се да је одлучну чињеницу – да је оптужени ЂЂ оптужену ГГ подстрекао на примање поклона, првостепени суд утврдио искључиво на основу телефонских разговора наведеним на страни 205 образложења побијане пресуде, који разговори у току поступка нису ни изведени као доказ, обзиром да нису преслушани, те из којих разговора се не може ни на који начин утврдити на који начин је оптужени ЂЂ оптуженој ГГ обећао поклон у износу од 450 евра.

И у жалби оптуженог ЂЂ и његових бранилаца истиче се да је првостепени суд одлуку о постојању кривице овог оптуженог засновао на доказу на ком је није могао засновати – на транскриптима телефонских разговора те на исказу сведока СС1, који је дао у својству грађанина у СБПОК-у, супротно одредбама Законика о кривичном поступку.

Међутим, изложени жалбени наводи не могу се прихватити као основани, обзиром да је првостепени суд, како је то наведено на страни 93 побијане пресуде навео да је као доказ у току поступка извео радњу у виду преслушавања аудио записа пресретнутих телефонских разговора, па када се имају у виду и остали изведени докази, на основу којих је првостепени суд донео своју одлуку о постојању кривице оптужених ЂЂ и ГГ, те јасно образложио због чега налази да се у њиховим радњама стичу сви битни елементи кривичних дела због којих су оглашени кривим, при чему је из списка предмета видљиво да је сведок СС1 испитан и на главном претресу, који исказ је првостепени суд и ценио приликом доношења побијане пресуде, то су жалбени наводи и у овом делу оцењени неоснованим.

Ни жалбени наводи браниоца оптуженог ЕЕ, у делу у којем се првостепена пресуда побија због битних повреда одредаба кривичног поступка

и с тим у вези истиче да је изрека побијане пресуде неразумљива и противречна разлозима изнетим у образложењу пресуде, те да у побијаној пресуди нису наведени разлози о одлучним чињеницама, при чему су изнети разлози потпуно нејасни и у знатној мери противречни, а с тим у вези да је изрека побијане пресуде неразумљива јер се "из смисла језичке конструкције" не може разумети у чему се састоји радња извршења кривичног дела давања мита из члана 368 став 1 КЗ због којег је оптужени оглашен кривим, нити се може закључити на који начин је изрекао обећање поклона службеном лицу, односно да је првостепена пресуде неразумљива јер не садржи разлоге о одлучним чињеницама у вези са елементима кривичног дела због којих је оглашен кривим, нису могли бити прихваћени као основани, обзиром да је изрека првостепене пресуде и у овом делу, по оцени овога суда, јасна и разумљива и сагласна свим изведеним доказима у току поступка, при чему је првостепени суд у образложењу побијане пресуде изнео у свему јасне и логичне разлоге због чега налази да се у радњама оптуженог ЕЕ стичу сви битни елементи кривичног дела давања мита из члана 368 став 1 КЗ, због којих је првостепеном пресудом и оглашен кривим.

Неосновани су и жалбени наводи бранилаца оптуженог ЗЗ, којима се указује на постојање битних повреда одредаба кривичног поступка, те истиче да је изрека побијане пресуде противречна разлозима пресуде, да је нејасна и противречна самој себи и да не садржи разлоге о одлучним чињеницама, а да су изнети разлози међусобно противречни.

С тим у вези, у жалби браниоца оптуженог – адвоката ЗА, наводи се да је првостепени суд у изреци побијане пресуде навео да је оптужени ЗЗ оптуженом АА предао износ од 3.000 евра да се његов син, ЗЗ1 пусти из притвора и да се напише кривична пријава са блажом правном квалификацијом, а да се против његовог другог сина, ЗЗ2, не пише кривична пријава, док је у образложењу побијане пресуде наведено да је договор између оптужених подразумевао две варијанте – прву - која би значила пуштање његовог сина из притвора, што би коштало 500 евра и другу – према којој би био пуштен из притвора и против њега не би била написана кривична пријава, а што би коштало 3.000 евра, те да је на овај начин првостепени суд учинио битне повреде одредаба кривичног поступка јер је изреку побијане пресуде учинио противречном разлозима изнетим у образложењу. У истој жалби се истиче и да је у изреци побијане пресуде наведено да је оптужени ББ донео решење о укидању задржавања ЗЗ1, док је у образложењу наведено да је решење о укидању задржавања донео ОО, на који начин је такође учињена битна повреда одредаба кривичног поступка.

И у жалби браниоца оптуженог ЗЗ – адвоката ЗА1 истиче се да је изрека првостепене пресуде противречна разлозима изнетим у пресуди, да је нејасна и противречна, те да не садржи разлоге о одлучним чињеницама, при чему су изнети разлози међусобно противречни, а с тим у вези наводи да је у изреци побијане пресуде првостепени суд констатовао да је оптужени ББ извршио службену радњу коју не би смео извршити и да је за ову радњу примио поклон од оптуженог ЗЗ, тако што је по примљеном обећању поклона донео решење о укидању задржавања ЗЗ1, сину оптуженог ЗЗ, док је у образложењу наведено да је решење о укидању задржавања ЗЗ1, донео ОО, на који начин је првостепени суд образложење пресуде учинио контрадикторним изведеним доказима.

Међутим, изложени жалбени наводи бранилаца оптуженог ЗЗ, нису могли бити прихваћени као основани. Ово стога што је првостепени суд и у делу који се односи на радње оптужених ЗЗ и ББ те постојања њихове кривице, изнео у свему јасне и логичне разлоге, које и овај суд у свему прихвата као правилне. При томе, првостепени суд је на страни 102 побијане пресуде навео због чега исказ сведока ОО, који је објаснио целокупни поступак доношења решења о укидању задржавања ЗЗ1, те истакао да је у свим случајевима, приликом рада у предмету, непосредни руководилац, односно шеф одсека, задужен за потписивање решења, што је у конкретном случају био оптужени ББ, а да у ситуацији када нису присутни шеф и начелник – он као овлашћено лице задужен за потписивање како решења о задржавању, тако и решења о укидању задржавања, због чега је он и потписао, уместо оптуженог ББ, решење о укидању задржавања ЗЗ1. Стога су напред изложени жалбени наводи оцењени неоснованим.

Такође, и у жалби оптуженог АА и његовог браниоца, истиче се да првостепени суд није утврдио одлучну чињеницу – да у радњама оптуженог стоје битни елементи кривичног дела примања мита из члана 367 став 3 у вези става 1 у вези са чланом 34 КЗ, дакле у подстрекавању, односно да нема доказа да је оптужени код оптужених ВВ, ББ и ГГ утицао на било који начин да донесу одлуку да приме мито.

Жалбени наводи у овом делу, нису могли бити прихваћени као основани, обзиром на радње које су оптужени АА и ЂЂ предузимали, јер су, како је то првостепени суд на несумњив начин утврдио, телефонским путем, саопштавали оптуженима ББ, ГГ и ВВ, које радње треба предузети у одређеним предметима а које они иначе, у својству службених лица, нису смели учинити, при чему су им обећали новчане износе на име поклона, уколико учине ове радње, те на које поступање су оптужени ББ, ГГ и ВВ пристали, те је очигледно да су на овај начин код ових оптужених створили одлуку да учине радње констатоване у изреци првостепене пресуде, под тачкама I-1, I-2, I-3, I-4 и I-5. Осим тога, првостепени суд је у образложењу побијане пресуде на странама 127-130, 147-150, 161-165 и 183-190 у односу на оптуженог АА, а на странама 208-215 у односу на оптуженог ЂЂ изнео јасне разлоге због чега налази да су извршили кривична дела примања мита подстрекавањем из члана 367 став 3 у вези става 1 КЗ у вези са чланом 34 КЗ, због којих су оглашени кривим, а које разлоге и овај суд у свему прихвата као правилне.

С тим у вези, неосновани су и жалбени наводи бранилаца оптужених ДД, ЕЕ, ЗЗ и ИИ, у делу у којем се истиче да ови оптужени нису имали намеру да учине поклоне односно да дају мито службеним лицима да изврше службене радње које у склопу својих службених овлашћења не би смели извршити, већ да су новац наведен у изреци побијане пресуде дали оптуженом АА кога су ангажовали као адвоката, на име награде за заступање, те да стога у њиховим радњама нема битног елемента кривичног дела давања мита, односно умишљаја.

По налажењу овога суда, умишљај оптужених ДД, ЕЕ, ЗЗ и ИИ да учине поклоне оптуженима ББ, ГГ и ВВ преко оптуженог АА, произилази несумњиво

из транскрипата телефонских разговора и преслушаних аудио записа, обзиром да из ових доказа јасно произилази да се у телефонском разговору са оптуженим АА оптужени ЗЗ распитивао да ли постоји могућност да његов син не буде “обележаван”, односно да се не подноси кривична пријава и колико то кошта, којом приликом му је оптужени АА рекао да ће се наћи са начелником и да ће га након тога звати да му каже “шта они момци траже, колико траже да мали не буде у пријави” и да “паре морају да се дају”, затим да је оптужени АА оптуженом ИИ, који је био заинтересован за измену одлуке Центра за социјални рад о виђању са његовом малолетном унуком и који га је због тога и ангажовао, рекао да је уговорио сусрет са инспектором из малолетничког одељења у ресторану и да он неће да ради “за цабе”, што је оптужени ИИ и прихватио, те да је оптужени ЕЕ и ангажовао оптуженог АА јер је више пута избегао да се одазове позивима за саслушање у својству осумњиченог, при чему је био заинтересован “да части” лица која ће да обезбеде да се према њему не распише потрага и не одређује притвор, док је оптужена ДД ступила у контакт са оптуженим АА, због тога што “може све да заврши јер му је другарица шеф криминала”, након чега су и договорили сусрет у ресторану “Липов лад”, у ком је оптужена ДД, како је навела у својој одбрани, била забринута због свог сина ДД1 и била заинтересована да се против њега не одређује задржавање и не подноси кривична пријава, те је очигледно да је била свесна да обећава поклон и да предаје новац на име поклона службеном лицу и то преко оптуженог АА, обзиром на износ новца који је од ње захтеван критичном приликом а из којих доказа произилази јасан закључак да су ови оптужени били свесни да део новца који су дали оптуженом АА свакако иде на име поклона и службеним лицима који поступају у предметима за које су били заинтересовани, односно да су били свесни да чине поклон службеном лицу да у оквиру свог службеног овлашћења изврши радњу коју не би смео извршити. Стога су супротни жалбени наводи њихових бранилаца, оцењени неоснованим.

У жалби бранилаца оптуженог ИИ, указује се на постојање битних повреда одредаба кривичног поступка, али се и с тим у вези истиче да ниједним изведеним доказом, нити прегледаним видео записима, а ни преслушаним транскриптима разговора, као ни саслушањем сведока, није доказано да је оптужени ИИ имао намеру да учини поклон, нити да је обећао поклон било ком службеном лицу да у оквиру свог службеног овлашћења изврши радњу коју иначе не би смео извршити, те да није јасно на који начин је првостепени суд утврдио да је оптужени ИИ учинио кривично дело давање мита из члана 368 став 1 КЗ. У жалби се наводи да је првостепени суд на овај начин учинио битне повреде одредаба кривичног поступка, и то повреде из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП јер су разлози пресуде противречни изреци, док у пресуди нису наведени битни разлози о одлучним чињеницама које су предмет доказивања, а да су изнети разлози потпуно нејасни и у знатној мери противречни, те да је учињена и повреда члана 438 став 2 тачка 3 ЗКП у вези са чланом 16 ЗКП јер је своју одлуку засновао на погрешној анализи и интерпретацији доказа, не утврђујући чињенице које иду и у корист оптуженог.

И жалбом браниоца оптуженог АА указује се на неразумљивост изреке пресуде и њену противречност разлозима пресуде, а с тим у вези истиче да су разлози о одлучним чињеницама, изнети у образложењу побијане пресуде, нејасни и међусобно противречни, док се у жалби оптуженог ВВ наводи да је

изрека побијане пресуде противречна самој себи, те наводима изнетим у образложењу пресуде.

Најзад, у жалбама оптуженог ЂЂ и његових бранилаца, указује се на постојање битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 11 ЗКП (односно из члана 438 став 2 тачка 2 новог ЗКП) а с тим у вези истиче да је изрека побијане пресуде неразумљива, противречна разлозима пресуде, те да су изнети разлози о одлучним чињеницама нејасни и у знатној мери противречни, при чему постоји противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа и записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника, те да је потпуно нејасно на основу којих доказа је првостепени суд утврдио одлучну чињеницу - да је оптужени ЂЂ подстрекао оптужену ГГ да за поклон у износу од 450 евра изврши службену радњу коју не би смела извршити.

Имајући у виду да се у напред изложеним жалбеним наводима не истиче конкретно у чему се огледају битне повреде одредаба кривичног поступка, већ се првостепена пресуда у суштини побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене доказа, то је првостепена пресуда у овом смислу надаље и испитана, док су изложени жалбени наводи којима се указује на постојање битних повреда одредаба кривичног поступка, оцењени неоснованим.

Неосновано се жалбама оптужених АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД и ЂЂ, те жалбама бранилаца ових оптужених, као и жалбама бранилаца оптужених ЕЕ, ЗЗ и ИИ побија првостепеном пресудом утврђено чињенично стање у односу на кривична дела описана у ставу I тачка 1, 2, 3, 4 и 5 изреке побијане пресуде, јер је првостепени суд, по оцени овога суда, чињенично стање у односу на ова кривична дела, након саслушања оптужених и извођења свих потребних доказа у току поступка, чињенично стање у свему потпуно и правилно утврдио.

Чињенично стање у односу на оптужене АА, ББ и ЗЗ, у вези са кривичним делима описаним у ставу I тачка 1 изреке побијане пресуде, првостепени суд је утврдио како на основу транскрипата снимљених разговора између оптужених, тако и на основу осталих изведених доказа у току поступка.

Увидом у решење ПУ за Град Београд од 06.11.2007. године, првостепени суд је утврдио да је ЗЗ1, сину оптуженог ЗЗ, одређено задржавање у притвору које му се рачуна од 17.30 часова, које решење је потписао оптужени ББ. При томе, оптужени ББ је очигледно поступао по упутствима оптуженог АА, а како то произилази из транскрипата телефонских разговора који су критичном приликом вођени између оптужених.

Наиме, из транскрипата телефонског разговора који је вођен дана 06.11.2007. године, око 16.50 часова, првостепени суд је утврдио да је оптужени ББ са свог мобилног телефона позвао оптуженог АА и обавестио га да је у малолетничко одељење ПУ за Град Београд приведен син оптуженог ЗЗ – ЗЗ1, због кривичног дела разбојништва, са још два лица која су учествовала у извршењу кривичног дела. Том приликом, између оптужених је вођен разговор у

том правцу да ли ће поступак против ЗЗ1 ићи редовним путем или не, те о могућности да ЗЗ1 буде пуштен и да се не приводи у суд, при чему је оптужени АА рекао оптуженом ББ да ће о томе обавестити сада покојног адвоката ЉЉ, обзиром да су обојица добри са оптуженим ЗЗ, оцем ЗЗ1. Одмах по завршетку разговора, оптужени АА је позвао сада покојног ЉЉ и обавестио га о информацији добијеној од оптуженог ББ, преносећи му све детаље, након чега су се договорили да о томе информишу оптуженог ЗЗ и да од њега траже 3.000 евра како би његов син ЗЗ1 био пуштен из полицијског притвора уз блажу квалификацију кривичног дела, а затим је оптужени АА, око 17.00 часова, позвао оптуженог ББ и обавестио га да ће ЉЉ ступити у контакт са оптуженим ЗЗ, а да он треба да “затегне и одреди задржавање”, уз договор које би се радње могле предузети да ЗЗ1 не буде приведен истражном судији него да пријава иде редовним путем. Након тога, око 17.10 часова, ЉЉ обавио је разговор са оптуженим ЗЗ и обавестио га да је његов син приведен, те о кривичном делу које му је стављено на терет, а после неколико минута, обављен је телефонски разговор између оптуженог АА и оптуженог ББ, у ком су се договорили које шифре треба применити у даљем разговору, односно да ће оптужени ББ оптуженом АА, уколико се установи да постоје још нека дела, послати поруку да иде “још једна цигла, још један камион за Дивчибаре или нешто слично” и да треба да се ступи у контакт са оптуженим ЗЗ како би се са њим договорили да им “да шушке да то заврше”.

Надаље, из транскрипата телефонских разговора који су вођени истог дана, првостепени суд је утврдио да је у 17.20 часова оптужени АА обавестио оптуженог ЗЗ да ће у предмету који се води против његовог сина, ЗЗ1, сада покојни ЉЉ бити главни и да ће он бранити “малог”, при чему је оптужени ЗЗ обавештен да ће оптужени АА и сада покојни ЉЉ покушати да помогну његовом сину тако што неће бити задржан, него ће “мали бити пуштен” и да ће пријава ићи редовним путем, а да због тога “мора да части”, при чему ће морати у СУП-у да да минимум 500 евра главном и заменику, након чега је оптужени ЗЗ опоменуо оптуженог АА да о томе не прича преко телефона.

Истог дана, у 20.55 часова, сада покојни ЉЉ је обавестио оптуженог АА да је завршио посао у градском СУП-у, као и о исказу који је у својству осумњиченог дао ЗЗ1, обавештавајући га да може да се манипулише са правном квалификацијом кривичног дела тако што би се ЗЗ1 ставило на терет кривично дело у помагању, што је оптужени АА одобрио и рекао му да ће такву поруку послати оптуженом ББ и да ће га обавестити да не пушта “малог” док не добију “оних 500 евра”.

Из транскрипата телефонских разговора који су истог дана, у 17.50 часова, у 18.20 часова и у 18.22 часа вођени између оптужених, првостепени суд је утврдио да је оптужени ББ оптуженог АА обавештавао о свим предузетим радњама у предмету ЗЗ1, које информације је оптужени АА преносио сада покојном ЉЉ, а који је након пријема ових информација контактирао са оптуженим ЗЗ и повезао га са оптуженим АА за кога је рекао да може све да заврши за његовог сина преко својих људи у градском СУП-у, те којом приликом је оптужени АА оптуженом ЗЗ рекао да мора да части запослене у градском СУП-у, у одељењу у ком је приведен његов син и да то кошта 500 евра, како би се његовом сину укинуло задржавање и како не би био приведен код истражног

судије. Из транскрипата произилази и да се оптужени ЗЗ распитивао да ли постоји могућност да његов син не буде “обележаван” и колико кошта да се против њега не подноси кривична пријава. О овој могућности, оптужени АА је, према транскриптима разговарао са оптуженим ББ, обзиром да га је питао да ли постоји могућност да “мали не буде у пријави” и да за то узму 3.000 евра те, да свако од њих добије по 1.000 евра, а што је оптужени ББ прихватио, процењујући да то може да заврши са вероватноћом од деведесетдевет посто. Након ових информација, оптужени АА је обавестио оптуженог ЗЗ, у разговору који је вођен у 18.22 часова, “да треба да се нађе са начелником и да ће му јавити колико траже да мали не буде у пријави”, инсистирајући да новац мора да се да, при чему је оптужени ЗЗ рекао да то није проблем.

Следећег дана, према транскриптима разговора који су вођени 07.11.2007. године, оптужени АА, ББ и сада покојни ЉЉ, наставили су разговор о могућности да се осумњичени ЗЗ1 не приводи истражном судији и да се против њега не пише кривична пријава, при чему је оптужени АА предложио оптуженом ББ које конкретно радње треба предузети, упозоравајући га да се не упушта превише “у неке комбинације”, с тим што су на крају констатовали да је тешко да се не пише кривична пријава, већ да је реалније да се напише да је ЗЗ1 помогао извршиоцу кривичног дела, који предлог је оптужени ББ прихватио и констатовао да ће до 12.00 часова видети како ће се даље одвијати ствари, док је оптужени АА навео да поступање у том предмету зависи од понашања оптуженог ЗЗ, а из којих разговора је првостепени суд извео правилан закључак да је поступање у предмету осумњиченог ЗЗ1 зависило од тога да ли ће његов отац, дакле оптужени ЗЗ, исплатити целокупан договорени износ новца или не, обзиром да је био у обавези да преда остатак до 3.000 евра, како би се “одрадио цео посао”.

Истог дана, према транскриптима разговора који су обављени у 11.02 часова, оптужени ББ је обавестио оптуженог АА да је ЗЗ1 дао исказ и да има доста тога што га оптерећује, али да је навео да није знао да су остала двојица осумњичених, односно његови другови отишли да одузму телефоне и да ће овакву причу и презентовати тужиоцу, те да ће он инсистирати да се напише кривична пријава у којој ће кривично дело ЗЗ1 бити квалификовано као кривично дело у помагању. Око 12.00 часова истог дана, оптужени АА је обавестио оптуженог ББ да се оптужени ЗЗ “прави луд”, дакле да није предао договорени износ новца, те да треба његовом сину да се напише пријава у којој ће се навести “пун кантар” односно, како то правилно закључује првостепени суд, да се напишу у пријави сва дела и целокупна ситуација управо онако како се догодила.

Нешто касније, око 13.30 часова, оптужени ББ обавестио је оптуженог АА да је код другог сина оптуженог ЗЗ пронађен мобилни телефон који потиче из кривичног дела због којег су приведени ЗЗ1, ПП и РР и да постоји могућност да му се на терет стави кривично дело прикривања, при чему је оптужени АА предложио оптуженом ББ да се против њега не напише кривична пријава за кривично дело прикривања јер то могу да наплате посебно, са којим предлогом се оптужени ББ сагласио. Након тога, у телефонском разговору обављеном око 13.50 часова, оптужени АА је обавестио супругу покојног ЉЉ да је код другог сина оптуженог ЗЗ пронађен телефон, а затим је, након неколико минута, вођен

разговор између оптужених ЗЗ и покојног ЉЉ који је оптуженог ЗЗ информисао о саслушању његовог сина у полицији и изјави коју је дао инспекторима, те о томе да је он био присутан у својству браниоца, истовремено га обавештавајући да једном његовом сину задржавање истиче 08. новембра, а другом сину, који је тог дана ухапшен, прекосутра, при чему га је истовремено обавестио да ће оптужени АА разговарати са оптуженим ББ шта треба да се пренесе тужиоцу како његови синови не би били притворени, а затим су се договорили да се нађу на броду “Лахор”, о чему је сада покојни ЉЉ одмах обавестио оптуженог АА, како би и он присуствовао овом сусрету.

Оптужени су се нешто касније и састали на броду „Лахор“, како то произилази из транскрипата телефонских разговора који су вођени између оптужених АА и ББ око 15.30 часова истог дана, а из којих је првостепени суд утврдио да је оптужени АА обавестио оптуженог ББ да седи са оптуженим ЗЗ, да договор остаје и да је све код њега, након чега му је предложио да други син оптуженог ЗЗ, ЗЗ2, донесе телефон у полицијску управу, те да је потребно да се наведе да је телефон пронађен код старијег сина који је већ ухапшен и да се не сачињава потврда да је телефон одузет од ЗЗ2, са којим предлогом се оптужени ББ сагласио.

Имајући у виду овако изведене доказе, те чињеницу да је из исказа сведока ПП, који је био један од осумњичених у поступку који се водио против старијег сина оптуженог ЗЗ, ЗЗ1, утврђено да је приликом испитивања у полицији, инспекторима који су га саслушавали детаљно објаснио ко је са њима учествовао у извршењу кривичног дела и предузимао одређене радње, да је један од мобилних телефона које су одузели остао код ЗЗ1, који га је продао свом брату ЗЗ2, због чега је ЗЗ2 по позиву овај телефон донео у СУП, те да је након тога, и поред тога што он није тражио да се поново саслуша, међан записник тако што је позван у канцеларију где су били присутни инспектори који су га раније саслушавали, што је поткрепљено увидом у предмет Окружног суда у Београду Ки.бр.24/08, из ког је утврђено да је сведок ПП саслушан два пута, и то први пут 06.11.2007. године у 15.40 часова, а други пут 08.11.2007. године у 12.45 часова, те обзиром да је из списка предмета утврђено и да је потврда о привремено одузетим предметима – мобилног телефона написана на име осумњиченог ЗЗ1, а не на име ЗЗ2 и поред тога што је, евидентно, овај телефон у ПУ за Град Београд донео ЗЗ2, то је очигледно да су све радње предузете у предмету Ку.бр.20552/07, у ком је син оптуженог ЗЗ, ЗЗ1 осумњичен за кривично дело разбојништва, предузете по наредбама тадашњег шефа одсека у Одељењу за сузбијању малолетничке деликвенције УКП ПУ за Град Београд, оптуженог ББ, и то по претходном договору између овог оптуженог и оптужених АА и сада покојног ЉЉ.

На овакав закључак указују и транскрипти телефонског разговора који је обављен 07.11.2007. године око 17.00 часова, између оптужених ЗЗ и АА, у ком је оптужени АА саопштио оптуженом ЗЗ да његов син излази до 10.00 часова сутрадан и да постоје две варијанте, односно да је прва варијанта да “мали излази”, а друга варијанта да се “малом ништа не пише”, али да је то “три цигле”, са којим предлогом се оптужени ЗЗ сагласио, те транскрипти разговора који је вођен 08.11.2007. године у 09.05 часова између оптужених АА и сада покојног ЉЉ, којом приликом је оптужени АА обавестио сада покојног ЉЉ да

је све завршено, да чека 10.00 сати да иде на брод да узме 3.000 евра, при чему је истакао да ће се записник који је направљен поцепати, те да ће син ЗЗ да напише нову изјаву, наводећи истовремено шта ЗЗ1 треба да наведе у својој изјави, као и записник о испитивању осумњиченог ЗЗ1 од истог датума, у који је првостепени суд извршио увид, те констатовао да је исказ ЗЗ1 у потпуности идентичан ономе што је оптужени АА телефонским путем рекао сада покојном ЉЉ - да ЗЗ1 треба да наведе у својој изјави да је био са својим другом СС12 у колима, да су ишли кроз град и да је СС12 предложио да стану да узму друга, да су наставили да иду према “Хајату”, а када су стали – да је он изашао да купи себи пљескавицу и сок и да његових другова није било у колима када се вратио, те да он не зна шта се даље догодило.

Стога је очигледно, а како то правилно закључује и првостепени суд, да је првобитни записник о саслушању осумњиченог ЗЗ1 уништен и да је сачињен нови, у ком је опис његових радњи у потпуности прилагођен договору између оптужених АА и ЉЉ, који су у наведеном телефонском разговору договорили и да ће сведок ПП “поцепати своју изјаву и направити исту изјаву” и да “нигде неће бити малога”, дакле другог сина оптуженог ЗЗ те ко ће који износ новца да узме након што им оптужени ЗЗ преда новац, обзиром да је у овом разговору оптужени АА рекао сада покојном ЉЉ да ће новац узети на броду, те да ће га поделити тако што ће ББ, ЉЉ и он узети по 800 евра, а да ће остатак дати шефу групе - “ћелавом” 500 евра, а да ће Снежани – инспектору који је такође саслушавао сина оптуженог ЗЗ, он и оптужени ББ дати још по 100 евра.

Према стању у списима, и овај договор између оптужених је реализован, обзиром да је одмах након овог разговора оптужени АА телефоном позвао оптуженог ББ, који га је информисао шта је све урађено у предмету, те му је оптужени АА рекао да ће он звати оптуженог ЗЗ и да ће отићи код њега, те да, када преузме обећани новац, онда “мали да се пусти” и да се тада преправи изјава, наглашавајући да не може ништа да се ради док он не преузме новац, о чему ће га обавестити договореном реченицом која гласи “кажи му узео сам цеви, а ви реците мајсторима да раде своје”, који план је оптужени ББ прихватио. Након тога, оптужени АА је одмах обавестио сада покојног ЉЉ, да ће “мали” за 10-15 минута бити пуштен, а затим је телефонским путем обавестио и оптуженог ЗЗ да је све завршено, да је “мали пуштен” и да треба да се нађу на договореном месту за 20 минута, како би сваки од њих испоштовао свој део договора, те је позвао сада покојног ЉЉ и рекао му да се чуо са оптуженим ЗЗ, да је он спремио 3.000 евра, и да је добио похвале да је то “врхунски одрађено”. Према транскриптима разговора, у 9.45 часова, оптужени АА позвао је оптуженог ББ, употребљавајући реченицу коју су претходно договорили као шифру истичући да је “у продавници, да је цеви узео, па мајстори нека раде своје и мали нека дође одмах, пустите га, а што се тиче другог, када се буде написао тестамент, све то, да носи човеку лично да прочита и да види све својим очима”, а затим је обавестио сада покојног ЉЉ да је “све завршено” и да остаје договор да попију кафу у ресторану “Херцеговина”, затим је поново позвао оптуженог ББ како би проверио да ли је све одрађено према договору, а након што је оптужени ББ потврдио да јесте, опоменуо га је да се нађу у “Херцеговини” и да треба да дође и “Ђуре” како би се њему платило 500 евра.

Након ових договора, оптужени АА, ББ и сада покојни ЉЉ састали су се у ресторану “Стара Херцеговина”, према видео снимку који је сачињен тог дана по наредби истражног судије од 08.11.2007. године, у ком ресторану је очигледно дошло до предаје новца оптуженом ББ, и поред тога што ова радња није забележена на видео снимку, имајући у виду садржину телефонских разговора између оптужених.

Код овако изведених доказа, очигледно је да је оптужени ББ по примљеном обећању поклона донео решење о укидању задржавања сина оптуженог ЗЗ, ЗЗ1, те да је издао наредбу, као шеф одељења, да се ЗЗ1 кривичном пријавом стави на терет извршење кривичног дела разбојништво у помагању из члана 206 КЗ у вези са чланом 35 КЗ, а да се малолетни ЗЗ2 не помиње као лице код кога је пронађен предмет извршења кривичног дела, односно мобилни телефон, односно да је у својству овлашћеног службеног лица, као шеф одсека у Одељењу за сузбијање малолетничке деликвенције ПУ за Град Београд, предузео одређене радње које у оквиру свог службеног овлашћења не би смео да изврши, за које је добио обећани поклон од оптуженог ЗЗ, и то посредством оптуженог АА, који га је и подстрекао да изврши напред наведене радње. Стога је првостепени суд правилно поступио када је нашао да се у радњама оптуженог АА стичу сви битни елементи кривичног дела примања мита из члана 367 став 3 у вези става 1 КЗ у вези са члановима ЗЗ и ЗЗ4 КЗ, у радњама оптуженог ББ сви битни елементи кривичног дела примања мита из члана 367 став 3 у вези става 1 КЗ, а у радњама оптуженог ЗЗ сви битни елементи кривичног дела давања мита из члана 368 став 1 КЗ, описана под тачком I-1 изреке побијане пресуде, за која дела их је првостепени суд и огласио кривим.

Из напред наведених разлога, жалбе оптуженог АА и његовог браниоца, оптуженог ББ и његовог браниоца, те бранилаца оптуженог ЗЗ, у делу у којем се побија правилност утврђеног чињеничног стања, оцењене су неоснованим.

Ни жалбени наводи оптуженог АА, његовог браниоца, оптужене ГГ и њеног браниоца као и оптужене ДД и њеног браниоца у делу у којем се побија чињенично стање у вези са кривичним делима описаним под тачком I-2 изреке првостепене пресуде, нису могли бити прихваћени као основани, обзиром да је и у овом делу, након саслушања оптужених и извођења свих потребних доказа, а након њихове правилне оцене, првостепени суд чињенично стање у свему потпуно и правилно утврдио.

По налажењу овога суда, првостепени суд је на основу транскрипата телефонских разговора између оптужених ГГ и АА, те исказа сведока СС2 и СС3, на несумњив начин утврдио да је оптужена ГГ у својству службеног лица – инспектора у ПС Стари град, обезбедила да се против осумњиченог ДД1 не поднесе кривична пријава надлежном тужилаштву, већ да се саслуша у својству грађанина, а пошто је претходно примила обећање поклона од оптужене ДД, мајке ДД1, и то преко оптуженог АА.

Наиме, оптужена ДД је у својој одбрани објаснила да је ступила у контакт са оптуженим АА због тога што је критичног дана сазнала да њен син ДД1 треба да оде у полицијску станицу Стари град, ради саслушања због туче

која се догодила у улици Риге од Фере, па пошто су против њеног сина претходно поднете две кривичне пријаве због поседовања марихуане, она је преко свог пријатеља СС10 ступила у контакт са оптуженим – адвокатом АА, те су се нашли у ресторану “Липов лад” у Београду, ком сусрету је присуствовао и адвокат ЉЉ. Оптужена ДД је навела и да је оптуженом АА том приликом саопштила да се плаши да њен син не буде задржан након саслушања у полицији, те да је оптужени АА рекао да ће покушати све да заврши да њен син не буде задржан након саслушања, те да је на име ангажовања у том предмету тражио 6.000 евра.

Према транскриптима разговора који је вођен дана 12.12.2007. године између сада покојног ЉЉ и СС10, произилази да је ЉЉ око 15.00 часова тог дана обавестио СС10 да је другарица оптуженог АА шеф криминала и да он може све да заврши, којом приликом су договорили и сусрет у ресторану “Липов лад”. Истог дана, око 15.35 часова, оптужена ГГ је позвала оптуженог АА и обавестила га да је добила све информације о предмету, те да ће му информације послати СМС поруком, након чега га је СМС поруком обавестила да се предмет налази код њеног доброг друга СС9. Након што је добио ову СМС поруку, оптужени АА позвао је оптужену ГГ, у 15.55 часова, и предложио јој да се против ДД1 не пише кривична пријава, те да, уколико се не буде писала кривична пријава, могу да добију 6.000 евра, при чему су се договорили да узму по 2.000 евра, обзиром да је оптужени АА оптуженој ГГ приликом разговора рекао “значи, добијаш ти 2.000, ја добијам 2.000 и Неша добија 2.000” евра.

Из транскрипата телефонских разговора, првостепени суд је утврдио и да су се оптужени АА и ГГ истог дана више пута чули телефоном и разменили више СМС порука, у циљу прецизирања договора о радњама које треба да обезбеди оптужена ГГ у предмету ДД1, при чему је оптужена ГГ око 16.10 часова у СМС поруци написала оптуженом АА да може да се не пише кривична пријава уколико "овај други", дакле други осумњичени, "узме све на себе", те да ће њене колеге пробати да “извуку” ДД1.

Имајући у виду овакав садржај телефонских разговора између оптужених, те чињеницу да су инспектори – сведоци СС2 и СС3, који су поступали у својству овлашћених службених лица у предмету осумњиченог ДД1, сагласно навели да се оптужена ГГ интересовала за предмет осумњиченог ДД1, при чему је питала да ли може да се не пише одмах кривична пријава, што су наведени сведоци прихватили, те да је истакла да јој је осумњичени ДД1 рођак, и то пре него што је обављен разговор са њим и осумњиченим ТТ, због чега су њих двојица саслушана у својству грађанина а не осумњичених, при чињеници да осумњичени ДД1 и ТТ, и поред тога што су морали бити уписани у књигу података ПС Стари град која се налази у дежурној служби, нису ни евидентирани у овој књизи, већ да је само сачињена службена белешка према којој је ДД1 саслушан у својству грађанина, а коју су потписали сведоци СС2 и СС3 то из свих изведених доказа произилази несумњив закључак да је оптужена ГГ обезбедила да се против осумњиченог ДД1 не поднесе кривична пријава надлежном тужилаштву.

На овакав закључак указују и транскрипти телефонских разговора, према којима је истог дана оптужени АА обавестио сада покојног ЉЉ да је све

завршио, да је био са оптуженом ГГ и да се ништа неће писати, те да ће узети 6.000, од којих 2.000 иду њему, 2.000 оптуженој ГГ, а 2.000 сада покојном ЈЉЈ.

Критичног дана, према транскриптима разговора који су вођени између оптужених АА и ГГ у 15.55 часова и 16.22 часова, оптужени су се договорили да се нађу у ресторану “Парламент”, дакле пре него што је ДД1 испитан у полицијској станици, којом приликом је оптужени АА предложио оптуженој ГГ да у “Парламент” позове и колегу који поступа у конкретном предмету, а затим су се, према транскриптима телефонских разговора који су између њих вођени око 19.15 часова, поново нашли у истом ресторану, након што је ДД1 испитан, те када је оптужена ГГ оптуженом АА послала СМС поруку у 17.20 часова која гласи “завршено”, у ком ресторану је очигледно оптужени АА оптуженој ГГ предао 2.000 евра, по претходно постигнутом договору.

Имајући у виду овако изведене доказе, првостепени суд је правилно закључио да је оптужени АА од оптужене ДД захтевао новац како би у ПС Стари град обезбедио да се против њеног сина не пише кривична пријава, а како би ово реализовао, подстрекао је оптужену ГГ, која је у то време радила као инспектор у ПС Стари град, да изврши службену радњу коју не би смела извршити у оквиру својих службених овлашћења, те да је она преко својих колега који су поступали у предмету осумњичених ДД1 и ТТ, обезбедила да се ДД1 саслуша у својству грађанина и да се против њега не одреди задржавање и не поднесе кривична пријава. Ове радње оптужене ГГ предузела је очигледно након што је примила обећање поклона од оптужене ДД, мајке осумњиченог ДД1, и то преко оптуженог АА, за које радње је, како је то утврђено из одбране оптужене ДД, оптуженом АА предала новац у износу од 6.000 евра.

Стога је очигледно да се у радњама оптуженог АА стичу сви битни елементи кривичног дела примања мита у подстрекавању из члана 367 став 3 у вези става 1 КЗ у вези са чланом 34 КЗ, у радњама оптужене ГГ сви битни елементи кривичног дела примања мита из члана 367 став 3 у вези става 1 КЗ, а у радњама оптужене ДД сви битни елементи кривичног дела давања мита из члана 368 став 1 КЗ, како то правилно закључује и првостепени суд у побијаној пресуди, те за која кривична дела су и оглашени кривим, тачком I-2 изреке првостепене пресуде.

Из наведених разлога, жалбе оптуженог АА и његовог браниоца, оптужене ГГ и њеног браниоца и оптужене ДД и њеног браниоца, у делу у којем се побија чињенично стање утврђено првостепеном пресудом у односу на ова кривична дела, оцењене су неоснованим.

Ни жалбени наводи оптуженог АА и његовог браниоца, те оптуженог ВВ и његовог браниоца, као ни бранилаца оптуженог ИИ, у делу у којем се побија првостепеном пресудом чињенично стање у односу на кривична дела описана под тачком I-3 изреке првостепене пресуде, и истиче да оптужени нису извршили кривична дела због којих су оглашени кривим, нису могли бити прихваћени као основани, обзиром да је, по оцени овога суда, првостепени суд након саслушања оптужених и правилне оцене свих изведених доказа у току поступка, чињенично стање и у овом делу у свему потпуно и правилно утврдио.

Чињеницу да се оптужени ИИ у децембру месецу 2007. године договорио са сада покојним ЉЉ и оптуженим АА да се формира предмет на основу ког би се могло утицати на измену одлуке Центра за социјални рад о виђању оптуженог ИИ са малолетном унуком за износ од 2.500 евра, због чега је оптужени ИИ у фебруару месецу 2008. године, када је скупио тражени износ новца, у ресторану “Липов лад” сада покојном ЉЉ предао 2.000 евра, док је за 500 евра остао дужан, првостепени суд је утврдио пре свега из одбране оптуженог ИИ. Оптужени је у својој одбрани објаснио да је у децембру 2007. године, како би се изменила наведена одлука, као адвоката ангажовао сада покојног ЉЉ, који га је упознао са оптуженим АА, рекавши му да ће им он помоћи да убрзано реше предмет јер је АА претходно радио у Одељењу за малолетничку деликвенцију, те да су му у овом разговору обојица нагласили да ће га, када буде платио укупан износ за који су се договорили – 2.500 евра, одмах упознати са лицима која треба да започну поступак, те да је овај договор реализован након два и по месеца, у фебруару 2008. године, којом приликом је ЉЉ предао 2.000 евра у ресторану “Липов лад”, а одмах након тога, у истом ресторану разговарао са неким млађим инспектором градског СУП-а, за ког је касније сазнао да се зове ВВ, те са којим се договорио да сутрадан дође у градски СУП, у његову канцеларију, ради давања изјаве, у 9.00 часова, што је и учинио следећег дана, када је дао изјаву, на основу које је оптужени ВВ сачинио записник у који је унео све што је он изјавио.

Имајући у виду овако изнету одбрану оптуженог ИИ, те чињеницу да је из аудио записа који су преслушани на главном претресу првостепени суд утврдио да је оптужени АА дана 09.12.2007. године позвао телефоном оптуженог ВВ око 13.10 часова и обавестио га да ће имати један предмет где је “неко насиље у породици” и предложио му “да узму неку кинту”, да га је сутрадан, 10.12.2007. године око 17.10 часова, поново позвао и предочио му шта се све договорио са оптуженим ЉЉ и лицем чији предмет треба да преузме, те да му је наредног дана, 11.12.2007. године, око 15.30 часова, рекао да је он узео комплетан предмет и да се предмет налази код њега кући, при чему је у разговору обавестио оптуженог ВВ да би “човек сутра требао да донесе оне цеви да уграде, па ако човек не обезбеди цеви – нема посла”, а затим га је, дана 12.12.2007. године, око 20.50 часова обавестио да је прочитао предмет, при чему је констатовао да ће “узети паре”, са чим се оптужени ВВ сагласио, посебно ценећи чињеницу да је у телефонском разговору дана 15.12.2007. године око 11.10 часова оптужени АА сада покојном ЉЉ препричао до детаља свој разговор са оптуженим ВВ, истичући да се са њим договорио да дође код њега кући како би се упознао са предметом, те нагласио “ако је овај донео шушке, онда ћу ја ВВ да зовем одмах да дође, као што је обећао”, истовремено предлажући да њих двојица оптуженом ВВ дају по 150 евра, укупно 300 евра, те да је дана 16.12.2007. године око 15.00 часова позвао оптуженог ВВ како би га обавестио да га је тог јутра звао “човек”, дакле оптужени ИИ, те изјавио да “3.000 евра нам доноси за пар дана, можда чак и вечерас, и ја те одмах зовем за оно”, при чему су један део разговора обавили у шифрама, имајући у виду и разговор између оптужених ИИ и АА који је обављен дана 10.02.2008. године око 16.40 часова, којом приликом је оптужени АА изјавио “ви реците да ли имате оно што смо се ми договорили, да ми кренемо одмах” а затим, пошто га је оптужени ИИ обавестио да је један део новца сакупио, али да нема све – предочио овом оптуженом да он мора да га води у малолетничко одељење како

би га одвео код човека који ће све то да заврши и да “нико неће за цабе” да ради, о ком разговору је одмах обавестио сада покојног ЉЉ, истакавши да је оптуженом ИИ у разговору рекао да су људи све организовали али да он није донео новац, те у ком разговору су полемисали да ли су од оптуженог ИИ тражили 3.000 евра или 5.000 евра, јер нису могли тачно да се сете износа, као и то да је истог дана оптужени ЉЉ са оптуженим ИИ договорио сусрет око 21.00 часова у ресторану “Липов лад”, о ком договору је одмах обавестио и оптуженог АА, који је одмах затим о овом сусрету обавестио и оптуженог ВВ, инсистирајући да буде спреман, рекавши му да “ако буде звао – све је код њих”, при чему су договорили које ће тачно реченице означити да је оптужени ИИ предао новац, при чињеници да су се оптужени АА, ВВ, ИИ и сада покојни ЉЉ сусрели у ресторану “Липов лад” дана 11.02.2008. године, која чињеница је утврђена на основу видео записа, а према ком су се, у једном моменту, оптужени ИИ и ВВ издвојили из друштва и сели за посебан сто, те разговарали око сат времена, и да је сутрадан, 12.02.2008. године, оптужени ВВ оформио предмет у Одељењу за сузбијање малолетничке деликвенције, приказујући да постоји насиље у породици у предмету оптуженог ИИ, како би се овај предмет упутио у Центар за социјални рад у Чачку да би се на основу тога изменила одлука о виђању оптуженог ИИ и његове малолетне унукe, то је првостепени суд је правилно закључио да у радњама оптужених стоје сви битни елементи кривичних дела због којих су оглашени кривим ставом I-3 изреке пресуде.

И по оцени овога суда, сви изведени докази у току поступка упућују на закључак да је у периоду од 09.12.2007. године до 11.02.2008. године, оптужени АА заједно са покојним ЉЉ, подстрекао оптуженог ВВ да у оквиру свог службеног овлашћења изврши службену радњу коју не би смео извршити – да формира предмет у Одељењу за сузбијање малолетничке деликвенције који је неопходан да би се касније употребио у циљу измене одлуке Центра за социјални рад о виђању оптуженог ИИ и његове малолетне унукe, за коју измену одлуке је оптужени ИИ био заинтересован, а што је оптужени ВВ и учинио дана 12.02.2008. године, договоривши се о изјави коју ће сачинити и на основу које ће оформити предмет са оптуженим ИИ претходног дана у ресторану “Липов лад”, те којом приликом је оптужени ВВ од сада покојног ЉЉ и оптуженог АА примио обећани поклон у виду новца, и то након што је оптужени ИИ сада покојном ЉЉ предао договорени износ новца – 2.000 евра, како би се напред наведени предмет оформио. Стога, како то правилно закључује првостепени суд, у радњама оптуженог АА стоје сви битни елементи кривичног дела примања мита у подстрекавању из члана 367 став 1 КЗ у вези са члановима 33 и 34 КЗ, у радњама оптуженог ВВ сви битни елементи кривичног дела примања мита из члана 367 став 1 КЗ, а у радњама оптуженог ИИ сви битни елементи кривичног дела давања мита из члана 368 став 1 КЗ, за која кривична дела су првостепеном пресудом и оглашени кривим.

Како је, дакле, чињенично стање и у овом делу потпуно и правилно утврђено, то су супротни жалбени наводи оптужених АА и ВВ, њихових бранилаца, као и браниоца оптуженог ИИ, оцењени неоснованим.

У односу на кривична дела под тачком I-4 изреке првостепене пресуде, првостепени суд је чињенично стање утврдио, пре свега, на основу аудио записа вођених у периоду од 13.04.2008. године до 21.04.2008. године између

оптужених АА, ВВ, ЕЕ и сада покојног ЉЉ, те на основу осталих изведених доказа у току поступка.

Наиме, из разговора који су вођени дана 13.04.2008. године у 10.11 часова и у 10.20 часова, првостепени суд је утврдио да је оптужени ЕЕ преко СС13 ступио у контакт, сада покојним ЉЉ, при чему је СС13 објаснио сада покојном ЉЉ да је оптужени ЕЕ заинтересован “да га не затворе”. У овом разговору, ЉЉ је објаснио да оптужени ЕЕ треба да се лично њему јави и да он препоручује оптуженог АА због тога што је “он 25 година био у полицији”, да је био начелник, те да су му “шефови полиције из Шапца регистровани тамо адвокатску канцеларију”. Након тога, у 10.25 часова, оптужени ЕЕ је позвао покојног ЉЉ и објаснио му да је требало да се јави у Шабац ради давања изјаве, па како то није урадио, уплашио се да ће издати потерницу, при чему је истакао да је заинтересован да му се одложи саслушање, наводећи да “ако имамо неку везу, частићу, да видимо да ли ће да се одређује притвор, или неће”, из ког разговора произилази несумњив закључак да је оптужени ЕЕ био заинтересован да пронађе адвоката који му може обезбедити да се према њему не одређује притвор и не издаје потерница, те да је он за ову услугу спреман да плати, како то правилно закључује и првостепени суд на страни 169 побијане пресуде. У овом разговору, покојни ЉЉ је оптуженом ЕЕ препоручио “свог побратима”, наводећи да је он био начелник и да то може да заврши, при чему је рекао оптуженом ЕЕ да дође у Београд како би се сreo са оптуженим АА, истичући да су “његови пријатељи сви, од начелника до инспектора, шефа криминала, јер је он био полицајац до пре пола године и да сада ради код њега у канцеларији”, што је оптужени ЕЕ прихватио и саопштио да је инспектор СС задужен за његов предмет.

Истог дана, око 10.40 часова, сада покојни ЉЉ је о разговору који је водио са оптуженим ЕЕ, обавестио оптуженог АА, рекавши му да је оптуженог ЕЕ препоручио СС13, и да се оптужени ЕЕ плаши да га не задрже у Полицијској управи у Шапцу и да му не одреде притвор, те да је спреман да плати, након чега су се договорили да од оптуженог ЕЕ, када тачно виде о којим се делима ради, траже најмање 2.000 евра.

Истог дана, дакле 13.04.2008. године, око 10.50 часова, оптужени ЕЕ позвао је телефоном оптуженог АА и објаснио му ко је и због чега зове, након чега му је оптужени АА рекао да у Окружном суду има судије који су његови пријатељи, и да “то може добро да заврши”, те објаснио да ће га одлагање испитивања у Полицијској управи у Шапцу и сређивање да се према њему не одреди задржавање коштати 3.000 евра, при чему му је објаснио и да морају да сарађују јер ће у противном бити расписана потрага, а затим му предочио да се “ту даје на више места”, наводећи “значи, ја морам тамо да дам и у суду, јер ме разумете”, након чега су постигли договор да оптужени ЕЕ размисли да ли може да прибави наведени износ новца, а да се затим поново јави.

Одмах након тога, оптужени АА је сада покојног ЉЉ обавестио о садржини разговора са оптуженим ЕЕ и рекао му да ће он наћи број телефона инспектора СС, како би са њим ступио у контакт, што је и учинио преко оптуженог ВВ, а како је то првостепени суд утврдио из разговора који су 13.04.2008. године вођени између оптужених АА и ВВ око 11.00 часова, обзиром

да је у овом разговору оптужени АА од оптуженог ВВ тражио да дође до мобилног телефона СС, инспектора, односно шефа криминалистичке службе у Шапцу, при чему је навео “ти ми пошаљи, ако ја будем ишао тамо, имаш част од тога”, истакавши да ће он заступати оптуженог ЕЕ који је подигао кредит на основу фалсификованих папира, а због чега се против њега води предкривични поступак у Шапцу. Истог дана, оптужени ВВ је позвао свог колегу СС4, како би се информисао о инспектору СС, при чему је као разлог навео да његов “буразер треба да се јави тамо” и да хоће да види “да га не малтретирају”, а након што му је СС4 послао број телефона СС и саопштио му да је то инспектор из области привредног криминала Полицијске станице Шабац, оптужени ВВ је о овоме обавестио оптуженог АА. Како је у међувремену оптужени АА покушавао, директно преко Полицијске станице у Шапцу, да добије инспектора СС, представљајући се као бивши колега, у чему није успео, поново је позвао оптуженог ВВ, инсистирајући да набави његов број телефона, при чему је истакао да “ако ступи у контакт, добија 150 евра одмах”, па пошто се оптужени ВВ сагласио, наставили су даље разговор у вези са предметом, а о овим разговорима и својим радњама везаним прибављање броја телефона инспектора СС, оптужени АА обавестио је сада покојног ЉЉ око 11.25 часова, при чему је навео и да је оптужени ЕЕ рекао да му треба сат – сат и по времена да види да ли може да дође до износа новца који је он тражио, те да уколико донесе новац, да ће у том случају оптужени ВВ набавити телефон и обавити разговор са инспектором СС, детаљно препричавајући свој разговор са оптуженим ВВ, те да му је рекао да се представи као рођак оптуженог ЕЕ, да треба да каже да ће га он бранити као бивши начелник, те да треба да споји њега и инспектора СС како би њих двојица разговарали.

Из телефонског разговора који је вођен 13.04.2008. године око 14.50 часова, између оптуженог АА и сада покојног ЉЉ, првостепени суд је утврдио да је у међувремену оптужени ВВ број телефона СС саопштио оптуженом АА, обзиром да је о томе оптужени АА обавестио сада покојног ЉЉ, истичући да ће покушати са СС да ступи у контакт, а из разговора који је истог дана обављен између оптужених ЕЕ и АА, утврдио је да је оптужени ЕЕ прихватио захтев оптуженог АА да му преда 3.000 евра, јер га је обавестио да је скупио део пара али да не може лично да дође и да му преда овај новац, те да ће то урадити преко свог оца, који ће у среду доћи у Београд, а што је оптужени АА прихватио. Одмах након овог разговора, оптужени АА, у 18.30 часова, позвао је оптуженог ВВ и препричао му разговор са оптуженим ЕЕ, наводећи да у среду треба да донесе новац и да би у четвртак требало да иду на саслушање, те му дао упутства да зове инспектора из Шапца и да се представи као рођак, односно да каже да га је породица оптуженог ангажовала да му нађе адвоката, да је он њима препоручио свог бившег начелника, и да га замоли да се чује са овим адвокатом, која упутства је оптужени ВВ прихватио и истог дана, у 18.36 часова позвао СС, представио се као колега из градског СУП-а у Београду и рекао му да га је контактирао рођак у вези са оптуженим ЕЕ који је позван на разговор, да му је он препоручио свог бившег начелника који је сада адвокат и упитао га може ли овом адвокату да да његов мобилни телефон како би се чули у вези предмета, при чему је користио свој службени телефон 064/8923-176, како би лакше ступио у контакт са СС. Како се СС сагласио да га оптужени АА позове, оптужени ВВ је број телефона СС проследио оптуженом АА, истовремено га обавештавајући о обављеном разговору са СС.

У разговору који је обављен истог дана око 18.56 часова, оптужени АА је обавестио оптуженог ЕЕ да је добио број телефона инспектора СС, представљајући да је овај број телефона добио од судије Окружног суда у Шапцу који је његов добар пријатељ, а затим се договорио са оптуженим ЕЕ какву ће изјаву дати у Полицијској станици у Шапцу, при чему га је поучио да не признаје извршење кривичног дела, а затим је о свим предузетим радњама и садржини разговора обавестио сада покојног ЉЉ, у разговору обављеном око 19.00 часова.

Исте вечери, оптужени ЕЕ је око 21.06 часова, позвао оптуженог АА како би наставили разговор о предмету, те којом приликом су се договорили да ће одложити саслушање заказано за сутрадан и да ће у четвртак или петак ићи у полицију да оптужени ЕЕ да изјаву, при чему му је оптужени АА објаснио да је јако битно шта ће да изјави у полицији јер од тога зависи и кривична пријава, као и даљи ток поступак пред судом, а на питање оптуженог ЕЕ да ли постоји могућност да му одреде притвор, оптужени АА је обећао да ће он то “да заврши” и да притвор сигурно неће бити одређен.

Следећег дана, дакле 14.04.2008. године, оптужени АА је позвао инспектора СС, око 07.18 часова, позивајући се на оптуженог ВВ који је претходног дана разговарао са њим, и договорио се са СС да у четвртак или петак доведе оптуженог ЕЕ у полицију ради саслушања, о ком разговору је одмах обавестио сада покојног ЉЉ, а затим и оптуженог ЕЕ, при чему је оптуженом ЕЕ рекао да је разговарао са инспектором СС и да је инспектор планирао да напише потрагу, али да је он одложио саслушање за четвртак с тим што ће тек прецизирати тачно време. Истог дана, око 11.20 часова, оптужени АА је поново позвао инспектора СС који га је у овом разговору обавестио да је кривичну пријаву предао без саслушања оптуженог ЕЕ и да ће оптужени добити позив од стране истражног судије, напомињући да се оптужени ЕЕ појављује у још неким предметима и да ће га поново звати због злоупотребе службеног положаја, те да ће се тада договорити када ће заказати његово саслушање. Око 13.35 часова, истог дана, оптужени ЕЕ је позвао оптуженог АА, распитујући се да ли се чуо са инспектором, а оптужени АА га је обавестио да су обавили разговор и да је све завршио, али да не може о томе да прича преко телефона, при чему је истакао да се све договорио са инспектором и поновио му да ће се видети у среду, када оптужени ЕЕ донесе део новца, а у поновном разговору, око 18.16 часова, оптужени АА је рекао оптуженом ЕЕ да је он “човек који има изузетно јаке позиције у целој Србији”.

Из разговора који је вођен 15.04.2008. године у 11.43 часова, те разговора који је вођен око 13.20 часова, између оптужених ЕЕ и АА, првостепени суд је утврдио да су се оптужени договорили да се нађу код бензинске пумпе “Сунце”, која се налази и у блоку 70, а из телефонског разговора који је вођен између оптуженог АА и инспектора СС, у 15.32 часова, првостепени суд је утврдио да је инспектор СС обавестио оптуженог АА да ће се наредног дана налазити у Београду и да могу да се виде, о чему је оптужени АА одмах обавестио оптуженог ЕЕ, како то произилази из телефонског разговора који су око 15.44 часова обавили оптужени АА и сада покојни ЉЉ.

Следећег дана, дакле 16.04.2008. године, око 07.20 часова, оптужени АА је позвао оптуженог ВВ и обавестио га да се претходног дана видео са оптуженим ЕЕ, те да је имао договор са инспектором да се виде у току дана и да иду на ручак, истичући истовремено да треба да добије новац од оптуженог ЕЕ и да је оптужени ВВ требао да присуствује овом сусрету са инспектором, указујући истовремено да треба да се држе оног договора који су постигли, односно да је породица оптуженог ЕЕ, преко оптуженог ВВ, њега ангажовала као браниоца у предмету оптуженог ЕЕ, истакавши “можда то буде чак у 8 и 9, али нека он то донесе, лако ћемо ти и ја то распоредити”, што је оптужени ВВ прихватио. Истог дана, око 13.00 часова, оптужени ЕЕ позвао је оптуженог АА и рекао му да он не може да дође у Београд предлажући да уместо њега дође његов отац и оптуженом АА преда 1.500 евра, те да ће он “ресто” донети сутрадан, који предлог је оптужени АА прихватио, а након чега су се договорили да се чују када отац оптуженог ЕЕ крене за Београд. Након тога, око 13.15 часова, сведок ЕЕ, отац оптуженог ЕЕ, позвао је оптуженог АА и обавестио га да ће за два сата бити у Београду, те су се договорили да се нађу код “Бувљака”. Одмах након тога, око 13.18 часова, оптужени АА позвао је инспектора СС, проверавајући да ли се налази у Београду и да ли могу да се виде, те су се договорили да се за сат времена виде у Земуну, а одмах потом оптужени АА је позвао сада покојног ЉЉ и обавестио га да се чуо са оптуженим ЕЕ, те да је његов отац обећао да ће донети 1.500 евра, а да ће оптужени ЕЕ остатак од 1.500 евра донети сутрадан, наводећи да ће део добијеног новца одмах донети њему. Затим је, у 14.30 часова, оптужени АА је у телефонском разговору са инспектором СС, договорио да се нађу у ресторану “Венеција” у Земуну, у ком ресторану су се у договорено време и нашли, а што је првостепени суд утврдио и из видео записа те исказа сведока СС и СС5, који је са њим дошао у ресторан. У ресторану “Венеција”, сведок СС обавестио је оптуженог АА да је пријава против оптуженог ЕЕ поднета, али да се наставља са оперативним радом јер је потребно да се оптужени ЕЕ саслуша у још неким предметима, те га информисао која дела му се стављају на терет, којом приликом је, како сведок СС објашњава у свом исказу, чуо коментар оптуженог АА који му је рекао да је “опрао ЕЕ”, након чега га је упитао “колико, 3.000-4.000-5.000 евра”, а затим извадио нотес који је личио на чековну књижицу, отворио и ставио на сто испред њега и његовог колеге, сведока СС5 и рекао му “узми колико мислиш да је твоје”, након чега му је сведок СС одговорио да нема потребе, те је оптужени АА нотес ставио у свој џеп и рекао му да је сасвим нормална ствар да сарађују адвокати и полицајци.

Исказ сведока СС, у делу у којем истиче да му је критичном приликом, у ресторану “Венеција”, оптужени АА нудио новац, поткрепљен је одбраном сада покојног ЉЉ, обзиром да је он у својој одбрани навео да га је оптужени АА обавестио да је са инспекторима из Шапца био у ресторану у Земуну, да су причали о проблему оптуженог ЕЕ, те да је инспекторима понудио мито, али да су одбили његову понуду и да “човек” није хтео да прими новац. На то да је сведок СС одбио да узме понуђени новац, указује и телефонски разговор између оптужених АА и сада покојног ЉЉ који је обављен око 16.30 часова, из ког произилази да је оптужени АА обавестио покојног ЉЉ о сусрету са инспекторима из Шапца, да их је водио на ручак у “Венецију” и да их је испратио, при чему је објаснио да су “то тако глупи људи”, након чега му је рекао да иде до пумпе на “Бувљаку”, јер треба да дође “овај тата, да донесе оно

знаш”, дакле да треба да се нађе са оцем оптуженог ЕЕ како би му дао уговорени износ новца од 1.500 евра.

Имајући у виду овако изведене доказе, првостепени суд је правилно закључио да у радњама оптуженог АА стоје сви битни елементи кривичног дела примања мита из члана 367 став 3 у вези става 1 КЗ у подстрекавању – у вези са чланом 34 КЗ, обзиром да је подстрекао службено лице СС, полицијског службеника ПУ Шабац, да прими новац, како би у оквиру свог службеног овлашћења везаног за откривање кривичног дела и покретање кривичног поступка извршио службену радњу коју не би смео извршити, тако што је ступио у контакт са њим а затим му понудио новац на тај начин што је извадио нотес – чековну књижицу, отворио је и ставио на сто приликом сусрета у ресторану “Венеција”, и рекао му “узми колико мислиш да је твоје”, коју понуду је сведок СС одбио, при чему чињеница да је сведок СС одбио понуђени новац не доводи у питање постојање битних елемената овог кривичног дела јер се свака радња, која би иначе представљала покушај кривичног дела примање мита, сматра као довршено дело, обзиром да покушај овог кривичног дела није могућ, јер и само обећање односно нуђење поклона представља свршено кривично дело, а како то правилно закључује првостепени суд у побијаној пресуди.

Такође, првостепени суд је правилно закључио да у радњама оптуженог ВВ стоје сви битни елементи кривичног дела злоупотребе службеног положаја из члана 359 став 1 КЗ, обзиром да је напред наведеним радњама, односно предузимањем радње прибављања броја телефона инспектора Полицијске управе Шабац, не у интересу службе у којој ради, већ ради остваривања сопственог интереса и интереса оптуженог АА, искористио свој службени положај, у намери прибављања имовинске користи себи и оптуженом АА, а да у радњама оптуженог ЕЕ стоје сви битни елементи кривичног дела давања мита из члана 368 став 1 КЗ, обзиром да је обећао поклон службеном лицу да у оквиру свог службеног овлашћења изврши службену радњу коју не би смео извршити, тако што је оптуженом АА дао новац како би га он предао службеном лицу које би му обезбедило одлагање саслушања у својству осумњиченог, те како се према њему не би одредило задржавање у кривичном предмету који је вођен против њега.

Наиме, чињеницу да је оптужени ЕЕ предао оптуженом АА износ од 1.500 евра, првостепени суд је утврдио из видео снимка који је сачињен дана 16.04.2008. године, а из ког произилази да су се критичном приликом оптужени АА и отац оптуженог ЕЕ, сведок ССб, срели код бензинске пумпе „Сунце“ на Новом Београду, те да су се неко време налазили у возилу оптуженог АА, очигледно како би наведени сведок оптуженом АА предао договорени износ новца. На то указује и исказ сведока ССб, који је објаснио да је критичног дана донео и предао оптуженом АА новац који му је претходно дао његов син, оптужени ЕЕ, рекавши му да је овај новац за адвоката, те чињеница да из телефонског разговора који је истог дана вођен између оптужених АА и ЕЕ око 18.10 часова, произилази да је оптужени АА обавестио оптуженог ЕЕ да је био са инспекторима и да је све завршио, наводећи „све ћемо да опегламо, ти си нашао најбољег адвоката“.

Оптужени ЕЕ оптуженом АА није предао остатак договореног новца у износу од 1.500 евра, како је то првостепени суд утврдио из телефонских разговора који је истог дана око 17.47 часова вођен између оптужених, а у ком разговору је оптужени АА обавестио оптуженог ВВ да оптужени ЕЕ није донео остатак новца, те на основу разговора који су обавили 21.04.2008. године око 11.38 часова, оптужени АА и ЕЕ, а у ком је оптужени АА рекао да не може да предузима даље радње у предмету оптуженог ЕЕ јер није донео обећани новац, упозоравајући га да добро размисли и да се снађе за исплату овог дела договореног износа, указујући истовремено да ће му он требати убудуће и да би било добро да се нађу и да се договоре о свему.

Када се имају у виду овако изведени докази, то је очигледно да у радњама оптужених АА, ВВ и ЕЕ стоје сви битни елементи кривичних дела због којих су оглашени кривим, а која су описана под тачком I-4 изреке првостепене пресуде. Стога су жалбени наводи наведених оптужених и њихових бранилаца, којима се побија чињенично стање утврђено првостепеном пресудом у овом делу, оцењени неоснованим.

По оцени овога суда, и у односу на кривична дела због којих су оптужени ГГ и ЂЂ оглашени кривим под тачком I-5 изреке првостепене пресуде, првостепени суд је чињенично стање, након саслушања оптужених и извођења свих потребних доказа, у свему потпуно и правилно утврдио.

Чињеницу да је оптужени ЂЂ, након саслушања ММ, ЊЊ и НН у својству осумњичених у ПС Стари град 15.04.2008. године и 16.04.2008. године, у предмету број 214.6-52/08, ком саслушању је присуствовао као бранилац по службеној дужности дана 17.04.2008. године, ступио у контакт са оцем осумњиченог ММ – сведоком СС1 и захтевао од њега новац у износу од 1.050 евра како би обезбедио да се против његовог сина не поднесе кривична пријава због постојања основане сумње да је извршио кривично дело противправно лишење слободе из члана 132 КЗ и кривично дело изнуде из члана 214 КЗ, те који износ новца је СС1 оптуженом ЂЂ предао 23.04.2008. године у његовој адвокатској канцеларији у Београду, као и чињеницу да је оптужени ЂЂ оптуженој ГГ која је као службено лице поступала у наведеном предмету, обећао у више наврата новац у износу од 450 евра уколико против ММ не поднесе кривичну пријаву надлежном тужилаштву, на шта је оптужена ГГ пристала, а затим, по пријему новца дана 23.04.2008. године у кафићу “ЛМ” у Београду у износу од 450 евра од оптуженог ЂЂ, извршила службену радњу коју у конкретном случају није смела извршити тако што је уместо подношења кривичне пријаве надлежном тужилаштву сачинила извештај без броја од 25.04.2008. године, при чему је остатак новца у износу од 600 евра оптужени ЂЂ задржао за себе, првостепени суд је утврдио на основу аудио записа и листинга телефонске комуникације коју је оптужени ЂЂ остварио како са оптуженом ГГ тако и са другим лицима, те на основу исказа саслушаних сведока у току поступка.

Ни сама оптужена ГГ у својој одбрани не негира чињеницу да је у априлу месецу 2008. године поступала у предмету ПС Стари град број 214.6-52/08, по представци оштећених ЂЂ и ЂЂ1, која је поднета против осумњичених ММ, ЊЊ и НН, с тим што је истакла да је у предмету радила заједно са колегом УУ,

те да су и њен шеф и тужилац, као и цела њена група која је радила на том предмету, били обавештени о свим радњама које је предузела у овом предмету, истичући да је било због тога немогуће да изврши радње које су јој стављене на терет. Међутим, оваква одбрана оптужене оповргнута је, пре свега, исказом сведока УУ, који је објаснио да је за рад у предмету консултована оптужена ГГ јер је имала сертификат за рад са малолетним лицима, те која је сведоку рекла да у радњама пријављених могу постојати елементи кривичног дела које се гони по службеној дужности, због чега ће се она претходно консултовати са тужиоцем, при чему је предложила да се позову разредни старешина, педагог и предметни наставник на чијем часу се догодио сукоб, а након што је он сачинио службену белешку о обавештењима примљеним од грађана, оптужена ГГ му је саопштила да ће она поступати по предмету, те је цео предмет достављен оптуженој. Из исказа истог сведока, утврђено је и то да је он инсистирао да присуствује саслушању лица која су позвана како би могао у месечном извештају да напише да је предузео одређене радње, из ког разлога је присуствовао саслушању ММ и ЊЊ које је обавила оптужена ГГ, где се он појавио у својству записничара, а да је он саслушао НН јер је оптужена морала да напусти полицијску станицу.

Из исказа сведока УУ, првостепени суд је утврдио и то да је одмах по саслушању пријављених лица он разговарао са оптуженом ГГ јер је сматрао да треба да се поднесе кривична пријава, те да је са оптуженом поново разговарао након одређеног периода, јер га није обавештавала о предузетим радњама, којом приликом му је оптужена ГГ рекла да се консултовала са својим шефом и да је обавила разговор са тужиоцем, те да је одлучено да нема елемената кривичног дела и да се неће писати кривична пријава, да му је ова одлука била чудна и да је замолио оптужену да му достави извештај о томе како би се он раздужио са предметом, те да је, када је прочитао извештај, био изненађен његовом садржином, обзиром да је очекивао подношење кривичне пријаве, те обзиром да у извештају није наведено да су пријављена лица саслушана у својству осумњичених. Сведок је у свом исказу објаснио и да је том приликом оптуженој предочио да је он у свом месечном извештају навео да су сачињени записници о саслушању осумњичених, те да је оптужена констатовала да то баш и није морао да учини.

Имајући у виду овакав исказ сведока УУ, те исказ сведока СС11, који је објаснио да га је колега – сведок УУ обавестио да се у предмету неће подносити кривична пријава и да је на основу извештаја оптужене ГГ сачињен извештај о раду по предмету број 214.6-52/08 од 26.05.2008. године, што је потврђено и исказом сведока СС8, а посебно исказом сведока СС7, шефа ПС Стари град, где је оптужена ГГ радила као оперативац, из ког је утврђено да је оптужена ГГ укључена у рад у предмету по представци која је поднета због догађаја који се десио у току школског часа због тога што је имала сертификат за рад са малолетницима, те да га је оптужена упознала са садржином представке и информисала том приликом да у радњама које су наведене у представи има елемената кривичног дела и да је потребно да се консултује са тужиоцем, да је након ове консултације добио информацију да има елемената кривичног дела, због чега је оптуженој ГГ предочио да треба да настави рад по предмету, што је и констатовао у својој књизи коју је водио као шеф, у којој је назначио да су саслушана лица на околности на које је тужилац указао и да треба да се напише кривична пријава, да је ову кривичну пријаву требало да напише управо

оптужена ГГ, која га никада није обавестила да неће подносити пријаву у овом предмету, при чињеници да је увидом у роковник наведеног сведока првостепени суд утврдио да је у њему констатовано све оно што је сведок навео на главном претресу, односно да треба поднети редовну кривичну пријаву у том предмету, те да је из налаза и мишљења сталног судског вештака ВЕ4, који је извршио графолошку анализу потписа оптужене ГГ утврђено да је оптужена ГГ својеручно потписала извештај у вези са предметом осумњиченог ММ и његових другова, са процентом вероватноће од 91% до 99%, то се намеће логичан закључак да је оптужена ГГ критичном приликом, уместо да поднесе кривичну пријаву надлежном тужилаштву против осумњичених ММ, ЊЊ и НН по представци оштећених ЋЋ и ЋЋ1, сачинила само извештај без броја од 25.04.2008. године, на који начин је у својству полицијског инспектора ПС Стари град у оквиру свог службеног овлашћења извршила службену радњу коју није смела извршити, а како то правилно закључује и првостепени суд у побијаној пресуди.

Када се имају у виду овако изведени докази те чињеницу да је на основу налаза и мишљења судског вештака – графолога, утврђено да је оптужена ГГ лично потписала напред наведени извештај, са процентом вероватноће од 91% до 99%, то је Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, оценио неоснованим жалбене наводе оптужене ГГ и њеног браниоца у делу у којем се указује да је њен потпис на наведеном извештају фалсификован, те да у њеним радњама нема елемената кривичног дела због којег је оглашена кривом. Налаз и мишљење судског вештака – графолога се, супротно изнетим жалбеним наводима, не доводи у сумњу, обзиром да је урађен на основу правила струке, те да се судски вештак у свом исказу са главног претреса изјаснио да слова употребљена како у спорном тако и у неспорном потпису оптужене, и то слова “к”, “ч” и “ћ”, апсолутно указују да је спорни извештај потписала управо оптужена ГГ, да се овакав закључак у извесној мери потврђује и начином писања слова “в”, те да је упоређивањем спорног потписа оптужене и неспорних потписа којима је располагао уочио очигледну сличност и у спорном и у неспорном потпису оптужене, управо у почетном слову “к”, при чему је истакао да код таквог подудараности сличности, и да је све друго промењено, односно у случају уочавања осталих разлика у словима - да би он могао да се изјасни да је то управо потпис оптужене, указујући и да, када је реч о словима “к”, “ч” и “ћ” - да се ради о тако специфичном начину писања наведених слова, да су сличности евидентне и у спорном и у неспорним потписима и да се, конкретно у односу на слово “ћ”, у свом тридесетогодишњем раду није сусрео са тим да неко тако пише ово слово, а што је очигледан пример да се ради о словима које је исписала иста особа, дакле оптужена ГГ.

Обзиром на овако изведене доказе, те чињеницу коју не негира ни сам оптужени ЋЋ – да је критичном приликом присуствовао саслушању ММ, ЊЊ и НН у својству браниоца по службеној дужности, посебно имајући у виду и исказ сведока СС1, оца осумњиченог ММ, из ког је утврђено да је дан након саслушања његовог сина, од оптуженог ЋЋ сазнао да се против његовог сина и његових другова води поступак који је врло сложен и озбиљан, јер их терете за кривична дела изнуде и противправно лишење слободе, након чега му је оптужени ЋЋ рекао да може да помогне његовом сину и његовим друговима да се не поднесе кривична пријава од стране инспектора ПС Стари град и да се

против њих не отвара досије у полицији, већ да се сачини извештај који ће се проследити надлежном органу, али да за ове радње треба да плати 1.050 евра, односно 350 евра за свако лице појединачно, при чему је инсистирао да се наведени износ новца донесе што пре како би могао све то да заврши на месту где треба, те предложио сведоку да контактира родитеље друге двојице пријављених дечака како би и они учествовали у плаћању наведеног износа, те да је наведени сведок оптуженог ЂЂ након неколико дана обавестио да је припремио тражени износ новца а затим му овај новац и предао у канцеларији, и то 1.050 евра на руке, којом приликом му је оптужени ЂЂ рекао да ће он све успешно завршити, то је очигледно да је оптужени ЂЂ од сведока СС1 тражио новац у износу од 1.050 евра, како би оптужена ГГ уместо подношења кривичне пријаве против осумњичених ММ, ЊЊ и НН, сачинила извештај а да је за ове радње оптуженој ГГ обећао поклон у виду новца.

На овакав закључак указују и аудио записи и извештаји и оствареној телефонској комуникацији између оптуженог ЂЂ и оптужене ГГ, на основу којих је првостепени суд утврдио да су се оптужени дана 17.04.2008. године, дакле дан након саслушања осумњичених лица у ПС Стари град, чули четири пута, и то у периоду од 13.59 часова до 15.22 часова, након чега су се и сусрели у самој полицијској станици дан касније, односно 18.04.2008. године. Наиме, из телефонског разговора који су оптужени обавили тог дана, око 11.30 часова, произилази да се оптужени ЂЂ у том моменту налазио у ПС Стари град и позвао оптужену ГГ, те му је оптужена рекла да ће стићи за 20-ак минута и да може да добије записнике од колеге, које треба да потпише, при ком сусрету је очигледно оптужена ГГ примила обећање поклона у износу од 450 евра од оптуженог ЂЂ, обзиром да је свом супругу послала СМС поруку “сутра купујем 450 грама еспреса”, на коју поруку је оптужени ББ, супруг оптужене ГГ, одговорио СМС поруком “то мала, само кидај”, па када се има у виду и чињеница да је у телефонском разговору који је обављен 20.04.2008. године између оптуженог ЂЂ и ГГ, оптужена ГГ питала да ли је “оно завршено”, на које питање је оптужени ЂЂ одговорио “у среду завршавамо, ово сам завршава човек”, објашњавајући да је један прихватио а да двојица не прихватају, истичући “у среду узимамо оно наше, мислио сам да те зовем, да ти јавим”, а у ком разговору је оптужена ГГ навела да ће и она покушати да заврши шта може, уз објашњење да је сутра критично и да ће то одрадити нешто касније, а што се, евидентно, односи на писање кривичне пријаве, то је очигледно да је оптужени ЂЂ оптуженој ГГ обећао 450 евра како би, уместо да поднесе кривичну пријаву у предмету осумњиченог ММ и његових другова, сачинила извештај, а што је оптужена ГГ и учинила по претходно постигнутом договору, а након тога и примила наведени износ новца за обављене радње.

Имајући у виду садржину телефонског разговора, у ком оптужени ЂЂ објашњава оптуженој ГГ да је само један човек прихватио, а да двојица не прихватају, али да у среду завршавају “оно”, истичући “у среду узимамо оно наше”, те чињеницу да је из исказа сведока СС1, оца осумњиченог ММ, утврђено да је он дао целокупни тражени износ новца од 1.050 евра како би се уместо кривичне пријаве написао извештај за његовог сина и његове другове, те да му је оптужени ЂЂ тражио износ од 350 евра за свако лице појединачно и да га је упутио да контактира родитеље друге двојице осумњичених како би они учествовали у плаћању овог износа, да је наведени сведок, како објашњава у

свом исказу, позвао оца осумњиченог НН, али да он није желео да да новац, при чему је прокоментарисао “нека иде на суд”, а да оца трећег дечака није ни звао, већ је сам, после шест-седам дана, сакупио новац и предао оптуженом ЂЂ, то је очигледно да је у напред наведеном телефонском разговору оптужени ЂЂ оптуженој ГГ предочио да родитељи двојице малолетника не желе да учествују у давању новца, и да отац једног од њих тројице, како је навео у разговору “завршава све сам”.

Правилан је и закључак првостепеног суда да је оптужена ГГ дана 23.04.2008. године примила обећани поклон у износу од 450 евра, од оптуженог ЂЂ, обзиром да је свом супругу, након што је оптужени ЂЂ позвао да се нађу у ресторану “ЛМ”, послала поруку “стигла кафа”, те добила одговор “одмах сам се орасположио”, након чега му је оптужена ГГ одговорила поруком садржине “немој много, све то оде у дугове”, те је очигледно да је оптужена свог супруга обавестила о томе да ће примити обећани поклон у новцу од оптуженог ЂЂ, и то у износу од 450 евра.

Правилно ценећи све изведене доказе, првостепени суд је, по оцени овога суда, правилно закључио да се у радњама оптуженог ЂЂ стичу сви битни елементи кривичног дела примање мита из члана 367 став 3 у вези става 1 КЗ у подстрекавању – у вези са чланом 34 КЗ, те да се у радњама оптужене ГГ стичу сви битни елементи кривичног дела примање мита из члана 367 став 3 у вези става 1 КЗ, за која дела их је и огласио кривим под тачком I-5 изреке првостепене пресуде.

Стога су жалбе оптужених ГГ и ЂЂ, као и жалбе њихових бранилаца, у делу у којем се побија првостепеном пресудом утврђено чињенично стање у вези са кривичним делима због којих су оглашени кривим и указује на погрешну оцену доказа, оцењене неоснованим.

Испитујући побијану пресуду у делу који се односи на одлуку о казнама, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, налази да је у односу на оптужене ВВ, ЕЕ и ЗЗ првостепени суд дао правилан значај како олакшавајућим, тако и отежавајућим околностима, утврђеним у току поступка, те да је изнео у свему јасне и логичне разлоге због чега је ове оптужене осудио на казне затвора које су им изречене првостепеном пресудом.

И по оцени овога суда, олакшавајуће околности које је првостепени суд утврдио на страни оптуженог ВВ – да је породичан човек, отац троје малолетне деце и да до сада није осуђиван, у одсуству отежавајућих околности, имају карактер нарочито олакшавајућих околности и оправдавају примену одредаба чланова 56 и 57 КЗ о ублажавању казне испод законом прописаног минимума. Стога појединачне казне затвора, и то казна затвора у трајању од 10 месеци за кривично дело из члана 367 став 1 КЗ, те казна затвора у трајању од 5 месеци за кривично дело из члана 359 став 1 КЗ, као и јединствена казна затвора у трајању од једне године и једног месеца, на коју је оптужени ВВ осуђен првостепеном пресудом, а у коју казну му је урачунато време проведено у притвору, представља у потпуности адекватну казну обзиром на тежину извршених кривичних дела и степен кривице оптуженог, која је истовремено и нужна како би се у односу на оптуженог могла остварити сврха кажњавања прописана

законом.

У односу на оптужене ЕЕ и ЗЗ, првостепени суд је правилно ценио као олакшавајуће околности чињенице да су оптужени породични људи, те да су ожењени, као и то да је оптужени ЕЕ отац двоје малолетне деце, а оптужени ЗЗ отац петоро деце, од којих је троје пунолетно. Као отежавајуће околности на страни обојице оптужених, првостепени суд је правилно ценио околност да су до сада више пута осуђивани, и то због различитих кривичних дела, па је, дајући правилан значај свим утврђеним околностима, правилно поступио када је оптуженог ЕЕ осудио на казну затвора у трајању од једне године и два месеца, у коју казну му је урачунао време проведено у притвору, а оптуженог ЗЗ на казну затвора у трајању од једне године. И по оцени овога суда, овако одмерене казне адекватне су тежини извршених кривичних дела и степену кривице оптужених ЕЕ и ЗЗ, при чему представљају истовремено нужне казне како би се у односу на ове оптужене могла постићи сврха кажњавања прописана одредбом члана 42 КЗ.

Како је, дакле, првостепени суд, у односу на ове оптужене, у делу који се односи на одлуку о казни, у првостепеној пресуди изнео у свему јасне и логичне разлоге, које и овај суд у потпуности прихвата као правилне, то су жалбе оптуженог ВВ и његовог браниоца, те бранилаца оптужених ЕЕ и ЗЗ, којима се инсистира на изрицању блажих казни, као и жалба Тужиоца за организовани криминал, којом се предлаже изрицање строжих казни у односу на ове оптужене, оцењене неоснованим.

У односу на оптужене АА, ББ, ГГ и ЋЋ, првостепени суд је правилно утврдио све олакшавајуће околности, међутим, овако утврђеним олакшавајућим околностима није дао адекватан значај. Наиме, према извештају из казнене евиденције, оптужени АА, ББ, ГГ и ЋЋ су до сада неосуђивани, па када се има у виду да је оптужени АА породичан човек и отац двоје деце, оптужени ББ отац двоје малолетне деце, оптужени ЋЋ породичан човек и отац двоје пунолетне деце, те да је оптужена ГГ у време доношења првостепене пресуде била мајка двоје малолетне деце, а да је у међувремену добила још једно дете, те да у односу на ове оптужене није било отежавајућих околности, то су казне затвора на које су осуђени првостепеном пресудом, престрого одмерене, а што се основано истиче у жалбама оптужених АА, ББ, ГГ, ЋЋ и њихових бранилаца.

Стога је Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, уважавајући жалбе наведених оптужених и њихових бранилаца у овом делу, налазећи да утврђене олакшавајуће околности на страни оптужених имају карактер нарочито олакшавајућих, те да оправдавају примену одредаба чланова 56 и 57 КЗ о ублажавању казне испод законом прописаног минимума, преиначио првостепену пресуду у овом делу тако што је оптуженима АА и ГГ задржао као правилно утврђене појединачне казне затвора за свако од кривичних дела због којих су оглашени кривим, које су им изречене првостепеном пресудом, након чега их је применом одредаба чланова 60 КЗ осудио на јединствене казне, и то оптуженог АА на јединствену казну затвора у трајању од 5 година а оптужену ГГ на јединствену казну затвора у трајању од 2 године и 2 месеца, у које им је урачунао време проведено у притвору. Истовремено је, налазећи да су жалбе оптужених ББ и ЋЋ и њихових бранилаца у делу у којем се побија правилност изречених казни, основане, првостепену пресуду преиначио и у односу на ове

оптужене тако што је оптуженог ББ осудио на казну затвора у трајању од једне године и 8 месеци, а оптуженог ЂЂ на казну затвора у трајању од једне године и 4 месеца, у које казне им је урачунао време проведено у притвору, налазећи да су овако одмерене казне адекватне тежини извршених кривичних дела и степену кривице оптужених као учинилаца, којом ће се у односу на ове оптужене у потпуности постићи сврха кажњавања прописана одредбом члана 42 КЗ.

Из напред наведених разлога, жалба Тужиоца за организовани криминал, у односу на оптужене АА, ББ, ГГ и ЂЂ, а којом се предлаже изрицање казни затвора у дужем временском трајању, оцењена је неоснованом у овом делу.

По налажењу овога суда, првостепени суд је у односу на оптужену ДД и оптуженог ИИ, правилно утврдио као олакшавајуће околности чињеницу да до сада нису осуђивани, те да је оптужена ДД мајка пунолетног детета, а оптужени ИИ отац двоје пунолетне деце. Међутим, утврђеним олакшавајућим околностима, првостепени суд није дао адекватан значај, што се основано истиче у изјављеним жалбама.

Стога је овај суд, дајући правилан значај утврђеним олакшавајућим околностима на страни оптужене ДД и ИИ, ценећи и тежину кривичних дела због којих су оглашени кривим, степен кривице ових оптужених, те мотиве извршења кривичних дела, у одсуству отежавајућих околности, нашао да наведене олакшавајуће околности у конкретном случају оправдавају изрицање условне осуде, обзиром да указују да ће се у односу на ове оптужене и самим упозорењем уз претњу казном у потпуности постићи сврха изрицања кривичних санкција прописана одредбом члана 4 КЗ, те је уважавањем жалби оптужене ДД и њеног браниоца, те бранилаца оптуженог ИИ у делу који се односи на одлуку о казни, првостепену пресуду преиначио тако што је оптуженима на основу одредаба чланова 64, 65 и 66 КЗ изрекао условне осуде, тако што је оптуженој ДД задржао као правилно утврђену казну затвора у трајању од 6 месеци, а оптуженом ИИ као правилно одмерену казну затвора у трајању од 8 месеци, те одредио да се ове казне према оптуженима неће извршити уколико за време од 2 године од дана правноснажности пресуде не учине нова кривична дела, налазећи да су овако одмерене условне осуде адекватне тежини извршених кривичних дела и степену кривице оптужених као учинилаца, истовремено одређујући да ће се у случају опозива условних осуда оптуженима у казне затвора урачунати време проведено у притвору.

Из истих разлога, жалба Тужиоца за организовани криминал, којом се предлаже изрицање строжих казни оптуженима ДД и ИИ, оцењена је неоснованом.

Неосновани су и жалбени наводи оптуженог АА, његовог браниоца, оптуженог ЂЂ и његовог браниоца, те бранилаца оптужених ВВ и ББ у делу у којем се првостепена пресуда побија због одлуке о одузимању имовинске користи, мери безбедности и трошковима кривичног поступка, те судском пашалу.

Наиме, првостепени суд је правилно поступио када је на основу одредаба чланова 87, те чланова 78 и 79 КЗ према оптуженима АА, ББ, ВВ и ЂЂ изрекао

меру безбедности одузимања предмета – мобилних телефона, који су наведени у изреци првостепене пресуде, а имајући у виду да су ови мобилни телефони употребљени за извршење кривичних дела, због којих су оглашени кривим.

Првостепени суд је правилно поступио и када је на основу одредбе члана 193 и 196 ЗКП-а ове оптужене обавезао да плате трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем, те када их је обавезао да на име судског пашала плате, и то оптужени АА, ББ и ЂЂ износе од по 25.000,00 динара, а оптужени ВВ износ од 20.000,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде, имајући у виду дужину трајања и сложеност кривичног поступка.

Такође, првостепени суд је правилно поступио када је на основу одредбе члана 85 КЗ према оптуженом АА изрекао меру безбедности забране вршења адвокатске делатности у трајању од 5 година, обзиром на чињеницу да је оптужени као адвокат учинио кривична дела због којих је оглашен кривим.

Најзад, првостепени суд је правилно поступио када је на основу одредбе члана 367 став 7 КЗ од оптужених одузео имовинску корист прибављену извршењем кривичних дела, и то од оптуженог АА износ од 4.800 евра, од оптуженог ББ износ од 1.400 евра, од оптужене ГГ износ од 2.450 евра, а од оптуженог ЂЂ износ од 600 евра те када је обавезао ове оптужене да наведене износе плате у корист буџета Републике Србије, у динарској противвредности, обзиром да су наведене износе оптужени прибавили извршењем кривичних дела због којих су оглашени кривим.

Испитујући првостепену пресуду у делу који се односи на кривична дела описана под тачком I-6 изреке пресуде, због којих су оптужени ЖЖ, ЈЈ и ЈЈ1 оглашени кривим, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, налази да је првостепена пресуда у овом делу донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 11 ЗКП (из члана 438 став 2 тачка 2 новог ЗКП), обзиром да пресуда не садржи разлоге о чињеницама које су биле предмет доказивања, при чему одлучну чињеницу која је предмет доказивања – која се односи на неистинитост дијагнозе која је постављена од стране оптужене ЖЖ у вези здравственог стања оптуженог ЈЈ1, није на несумњив начин утврдио, а на који начин је и чињенично стање у овом делу непотпуно утврдио, што се основано истиче у жалбама бранилаца оптужених ЖЖ, ЈЈ и ЈЈ1.

Наиме, првостепени суд је оптужену ЖЖ огласио кривом због извршења продуженог кривичног дела злоупотребе службеног положаја из члана 359 став 4 у вези става 1 у вези са чланом 61 КЗ, а оптужене ЈЈ и ЈЈ1 због извршења по једног кривичног дела злоупотребе службеног положаја из члана 359 став 4 у вези става 1 подстрекавањем – у вези са чланом 34 КЗ и једног кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355 став 2 у вези става 1, с тим што је оптужени ЈЈ1 оглашен кривим због извршења овог кривичног дела у продуженом трајању – у вези са чланом 61 КЗ, јер су, како је то наведено у изреци првостепене пресуде, оптужена ЈЈ и ЈЈ1 са умишљајем подстрекли одговорно лице – лекара специјалисту ВМА, оптужену ЖЖ, да искоришћавањем свог службеног положаја прибави корист оптуженом ЈЈ1, тако што су ступили у контакт са њом и рекли јој да је потребно да се обезбеди пријем а затим и лажна

дијагноза за оптуженог ЈЈ1 како би одложио извршење казне затвора, на шта је оптужена ЖЖ пристала и обезбедила да се дана 18.02.2008. године као хитан случај на ВМА прими оптужени ЈЈ1 и задржи до 22.02.2008. године, те да је као његов одељенски лекар сачинила неистиниту службену исправу – историју болести и епикризу са нетачном дијагнозом те констатовала да је потребно наставити испитивање, урадити ЕЕГ дана 21.03.2008. године и одлучити о даљем допунском испитивању, а затим је обезбедила да се дана 20.03.2008. године оптужени поново прими на ВМА како би избегао и одложио издржавање казне затвора, због чега је 26.03.2008. године сачинила још једну неистиниту службену исправу – налаз и историју болести, где је констатовала да се ради о акутном обољењу, односно епилептичким кризама свести, као и налаз од 21.05.2008. године, са дијагнозом епилепсија симптоматика, уз неистиниту констатацију да код пацијента постоји калцификација чеоне области мозга лево са сумњом на менингиом, које неистините јавне исправе су оптужени ЈЈ и ЈЈ1 употребили као праве ради одлагања извршења казне затвора, те на основу којих оптужени ЈЈ1 није упућен на издржавање казне затвора и које је употребио као доказ да услед болести није способан да приступи на главне претресе и да није способан да прати даљи ток поступка у кривичним поступцима који су против њега вођени у овом периоду.

Образлажући своју одлуку у овом делу, првостепени суд је на странама 233, 234, 235, 236 и 237 побиијане пресуде, навео да је на основу доказа изведених у току поступка на поуздан начин утврђено да је хоспитализација оптуженог ЈЈ1 на Клиници за неурологију ВМА и сачињавање напред наведене историје болести са дијагнозама унапред договорено између оптужене ЖЖ и оптужених ЈЈ1 и ЈЈ, те да се у конкретном случају ради о неистинитим констатацијама које су наведене у јавним исправама – лекарским извештајима и отпусним листама ВМА, при чему није на несумњив начин утврдио одлучну чињеницу у конкретном случају – да ли је дијагноза коју је оптужена ЖЖ поставила у односу на оптуженог ЈЈ1, истинита или не, односно да ли су лекарски извештаји и отпусна листа за овог оптуженог биле истините или неистините садржине, односно да ли је у конкретном случају оптужена ЖЖ дала лажан налаз или не, а која чињеница је могла бити утврђена на несумњив начин само одређивањем вештачења здравственог стања оптуженог ЈЈ1 у том периоду, и то од стране судског вештака неуролошке струке. Првостепени суд и поред предлога одбране, није одредио вештачење здравственог стања оптуженог ЈЈ1 јер је нашао, како је то наведено на страни 234 образложења, да је дијагноза била унапред договорена између оптужених како би се издејствовало одлагање извршења казне, изводећи даљи закључак да је лекарска документација у којој је наведено да оптужени ЈЈ1 болује од епилепсије симптоматика – документација са неистинитим садржајем.

Међутим, првостепени суд се није могао сам упустити у оцену истинитости или неистинитости дијагноза, односно лекарских извештаја у односу на оптуженог ЈЈ1, што се основано истиче у изјављеним жалбама, већ је био дужан да ову чињеницу, која је од одлучног значаја за постојање кривичних дела због којих су оптужени ЖЖ, ЈЈ и ЈЈ1 оглашени кривим, на несумњив начин утврди, путем одређивања вештачења од стране судског вештака медицинске струке – неуролога, што је пропустио да учини.

Такође, првостепени суд није у довољној мери ценио ни исказе саслушаних сведока, др ВЕ и др ВЕ1, који су се изјаснили на околности снимања и анализа које су рађене током боравка оптуженог ЈЈ1 на Клиници за неурологију ВМА, нити одбрану оптужене ЖЖ да је она критичном приликом у вези са постављањем дијагнозе код оптуженог ЈЈ1 поступала по свим правилима медицинске струке и да су све дијагнозе које је навела стварне и истините.

Наиме, сведок др ВЕ1, начелник Првог одељења неурологије и претпостављени оптуженој ЖЖ, у свом исказу је објаснио да је пријем пацијената на болничко лечење на ВМА могућ само преко службе хитне медицинске помоћи, да је приликом првог пријема оптуженог ЈЈ1 на лечење 18.02.2008. године дежурни лекар – неуролог била др ВЕ3, која је и примила оптуженог на лечење, уз консултацију са начелником Клинике за неурологију, професором др ВЕ, да је оптужени као пацијент примљен са почетном дијагнозом "криза свести" јер је према анамнестичким подацима тог дана имао губитак свести, због чега је и доведен на ВМА, те да је према подацима из историје болести, професор др ВЕ одредио да ће оптужена ЖЖ водити ток пацијента. Исти сведок објаснио је и да је оптужени ЈЈ1 први пут лечен на ВМА у периоду од 18.02.2008. године до 22.02.2008. године, да у највећем броју случајева не постоје могућности да се проверавају анамнестички подаци који се добијају од пацијената, да се ови подаци констатују а затим се уради неуролошки налаз, те да је у конкретном случају докторка ВЕ3 обавила пријем пацијента, а да је даље лечење наставио ординирајући лекар – оптужена ЖЖ, те да је 20.02.2008. године урађена електроенцефалографија – ЕЕГ снимак, који према свом резултату нити потврђује нити искључује епилепсију, обзиром да је то допунска дијагностичка метода путем које је могуће уочити специфичне промене које указују на епилепсију, али да ове промене обзиром на природу болести не морају да буду континуиране јер се манифестују повремено, у одређеним временским интервалима, да су поред тога урађене и друге уобичајене анализе – анализа крви и биохемијска анализа, те да су у прилогу отпусне листе дати и снимци скенера који су урађени 22.02.2008. године и да се поред снимака налази и тумачење радиолога који је констатовао да на унутрашњем слоју фронталне кости – чеоне кости постоје одређене промене, у виду задебљања, односно појачана калцификација, које промене, према тумачењу које је дао доктор радиолог, одговарају калцификованом менингиому, уз констатацију да у самом мозгу нема патолошких промена. Сведок је објаснио и да овакав налаз скенера одговара почетној дијагнози "конвулзивна криза", али да такву дијагнозу није потврдио ЕЕГ налаз, у ком случају би се могла констатовати епилепсија, те је у отпусној листи наведено да се ради о конвулзивној кризи, односно губитку свести са грчевима, те да је остала дијагноза симптоматска главобоља, као и у анамнестичким подацима.

Сведок др ВЕ1 је у свом исказу навео и да је оптужени ЈЈ1 други пут примљен на болничко лечење 20.03.2008. године, и да је лечен до 26.03.2008. године, те да је поново примљен са дијагнозом криза свести, са сумњом на менингиом, ради допунског испитивања, те да се у другој историји болести налази снимак електроенцефалографије после депривације – спавања, који је дао резултате у границама нормале, да је оптуженом дат упут за магнетну резонанцу дана 26.03.2008. године, која је истог дана и урађена, те да је и овај снимак дао резултате у границама нормале, што је доктор радионеуролог у свом

налазу и навео, да је констатовано хронично запаљење синуса, док у лобањи нису уочене никакве патолошке промене и менингиом, на који је претходно указивао снимак скенера, те да ови налази нису констатовани у отпусној листи која је рађена 26.03.2008. године, јер је тог дана рађено и снимање магнетне резонанце.

Имајући у виду овакав исказ сведока др ВЕ1, који је објаснио и да отпусну листу потписују прво ординирајући лекар, затим начелник одељења и на крају начелник клинике, те да је и начелник клинике – др ВЕ у свом исказу објаснио да му је оптужена ЖЖ напоменула да се код оптуженог ЈЈ1 ради о озбиљном неуролошком стању приликом пријема, те да је између две хоспитализације оптужени био кабинетски прегледан, и то 18.03.2008. године, када је оптужена ЖЖ цитирала налаз скенера, дала дијагнозу и увела терапију, уз писани налаз лекара који је прочитао снимак и дао налаз, те да је истакао да он не може да се нити сложи нити да оспорава дијагнозу оптужене ЖЖ, те да су оптуженом, евидентно у циљу постављања дијагнозе, урађени скенер главе и магнетна резонанца, то је, по оцени овога суда, за сада, нејасан и неприхватљив закључак првостепеног суда да је оптужена ЖЖ сачинила неистинит лекарски извештај и дала нетачну дијагнозу у односу на оптуженог ЈЈ1.

Такође, нејасан је став првостепеног суда да, како је то наведено на страни 231 побијане пресуде, неће коментарисати исказе сведока др ВЕ1 и др ВЕ у делу у којем су се изјашњавали о дијагнозама које су наведене у историји болести за оптуженог ЈЈ1, а које су наведене у изреци пресуде, имајући у виду да је у конкретном случају управо тачност дијагнозе од одлучног значаја за постојање како кривичног дела које се оптуженој ЖЖ ставља на терет, тако и за правну квалификацију кривичних дела која су оптуженима ЈЈ1 и ЈЈ стављене на терет, а обзиром на природу ових кривичних дела. Ово посебно када се има у виду да првостепени суд ради утврђивања ове одлучне чињенице није чак ни одредио вештачење од стране стручног лица – судског вештака медицинске струке из области неурологије.

Како, дакле, првостепени суд у побијаној пресуди није на несумњив начин утврдио да ли је дијагноза, односно лекарски извештај који је од стране оптужене ЖЖ дат за оптуженог ЈЈ1 истинит или неистинит, при чему се у односу на ову одлучну чињеницу првостепени суд није упустио у оцену исказа кључних сведока – др ВЕ1 и др ВЕ, нити се упустио у оцену истинитости садржине медицинске документације коју је сачинила оптужена ЖЖ критичном приликом, то је, поступајући на овај начин, учинио битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 новог ЗКП, обзиром да пресуда не садржи разлоге о чињеницама које су биле предмет доказивања, при чему одлучну чињеницу која је предмет доказивања није на несумњив начин утврдио, а на који начин је чињенично стање у овом делу непотпуно утврдио, што се основано истиче у жалбама бранилаца оптужених ЖЖ, ЈЈ и ЈЈ1.

Имајући у виду наведене пропусте, које је првостепени суд учинио у односу на кривична дела због којих су наведени оптужени оглашени кривим тачком I-6 изреке првостепене пресуде, на које се основано указује у изјављеним жалбама, то је Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, уважавањем ових жалби, првостепену пресуду укинуо у овом делу и предмет вратио

првостепеном суду на поновно суђење.

У поновном поступку, првостепени суд ће поступити по примедбама и упутствима на које му је указано, па ће, након што на несумњив начин утврди да ли је дијагноза, односно лекарски извештај – неистинит, који је оптужена ЖЖ сачинила у односу на здравствено стање оптуженог ЈЈ1, донети правилну и на закону засновану одлуку у овом делу, при чему ће оценити и да ли је и даље функционално надлежан да поступа у овом делу, односно да ли функционална надлежност евентуално припада редовном суду у односу на ова кривична дела.

Приликом доношења одлуке, првостепени суд ће имати у виду и да је за постојање кривичног дела фалсификовања исправе из члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ, због којег су оптужени ЈЈ и ЈЈ1 оглашени кривим, нужно да учинилац направи лажну или преиначи праву исправу, односно да је то учињено у погледу јавне исправе, тестаментa, менице, чека, јавне или службене књиге или друге књиге која се мора водити на основу закона, те да се под лажном исправом подразумева исправа која не потиче од лица које је на њој означено као издавалац, а да се под преиначеном исправом подразумева она исправа у којој је битно измењен њен садржај, дакле да не може постојати кривично дело фалсификовање исправе ни у једном од предвиђених облика у случају да је исправа са неистинитом садржином направљена и издата од стране лица које је на њој означено као њен издавалац, те у овом смислу оценити радње које су оптуженима стављене на терет, имајући у виду да је оптужена ЖЖ у својству лекара ВМА сачинила извештај и поставила дијагнозу за оптуженог ЈЈ1, односно да је потписала исправу – лекарски извештај која потиче од лица које је њен издавалац.

У том смислу, уколико првостепени суд утврди да је оптужена ЖЖ унела неистините податке у отпусне листе и лекарски извештај за оптуженог ЈЈ1, дакле да је написала нетачну дијагнозу, те се у њеним радњама евентуално могу стећи битни елементи кривичног дела фалсификовања службене исправе из члана 357 став 1 КЗ, имајући у виду чињеницу да је учинилац овог кривичног дела службено лице које у службену исправу, књигу или спис унесе неистините податке или не унесе важан податак, а у радњама оптужених ЈЈ1 и ЈЈ битни елементи истог кривичног дела у подстрекавању – у вези са чланом 34 КЗ, а не битни елементи кривичног дела због којих су оптужени првостепеном пресудом оглашени кривим.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, није се упуштао у оцену правилности и законитости првостепене пресуде у делу који се односи на став II, III и IV изреке пресуде. Наиме, ставом II изреке првостепене пресуде, оптужени АА, ББ, ГГ и ВВ на основу одредбе члана 355 тачка 2 ЗКП ослобођени су од оптужбе да су извршили, и то оптужени АА кривично дело злочиначког удруживања из члана 346 став 1 КЗ, а оптужени ББ, ГГ и ВВ кривично дело злочиначког удруживања из члана 346 став 2 у вези става 1 КЗ, а ставом III и IV изреке пресуде, на основу члана 354 тачка 1 ЗКП, одбијена је оптужба у односу на оптуженог АА за кривично дело злоупотребе службеног положаја из члана 359 став 1 КЗ у вези са члановима 33 и 34 КЗ и кривично дело примање мита из члана 367 став 6 у вези става 1 у вези са чланом 34 КЗ, у односу на КК за кривично дело злоупотребе службеног положаја из члана 359

став 1 КЗ, у односу на оптужену ЈЛЈ за кривично дело давање мита из члана 368 став 1 КЗ, за оптужену ЖЖ у односу на кривично дело примање мита из члана 367 став 6 у вези става 1 КЗ и у односу на оптужену ДД за кривично дело давање мита из члана 368 став 1 КЗ. Како у овом делу првостепена пресуда није била предмет побијања нити жалбом Тужиоца за организовани криминал, нити жалбама оптужених и њихових бранилаца, то се овај суд није ни упуштао у оцену правилности и законитости побијане пресуде у овом делу.

Приликом доношења одлуке, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, имао је у виду и остале жалбене наводе оптужених и њихових бранилаца, али их није посебно образлагао у овој одлуци, обзиром да се њима не доводи у сумњу правилност и законитост првостепене пресуде, налазећи да су без утицаја на другачију одлуку.

Са свега изложеног, а на основу одредаба чланова 457, 458 и 459 ЗКП, донета је одлука као у изреци.

Записничар,
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија,
Слободан Рашић, с.р.

За тачност отправки
Управитељ писарнице
Светлана Антић